

کارگر امروز

نشریه انترناسیونالیستی کارگری

WORKER TODAY

An Internationalist Worker's Paper

Vol. 1, No. 9, January 1991

سال اول، شماره ۹، دی ۱۳۶۹

خیزش جنبش کارگری ترکیه ده سال پس از کودتا

صلاح الدین آتامان معاون دبیر اول سندیکای معادن ذغال سنگ در یک گفتگو با کارگر امروز:

این اعتصاب افق جدیدی در برابر طبقه کارگر ترکیه باز می کند

قریب ۵۰ هزار کارگر معدن با خواست افزایش دستمزد، برکناری دولت اوزال، و علیه جنگ در خلیج دست به اعتصاب زدند

صفحه ۶

اعدام عبدالله بیوسه فعال اتحادیه کارگران نانوائی مریوان

مرکز خبری کارگر امروز:

عبدالله بیوسه یکی از کارگران سرشناس مریوان و از فعالین اتحادیه کارگران نانوائی، در پانزده اسفند توسط رژیم اسلامی اعدام شد. به گزارش حزب کمونیست ایران، عبدالله بیوسه که ۲۵ سال داشت و بمدت ۵ سال در نانوائیهای شهر مریوان کار کرده بود، قبلاً چند بار دستگیر و زندانی شده بود. جمهوری اسلامی در طول حیات ننکین خود صدها کارگر را به چوچه اعدام سپرده است، و هم اکنون نیز تعداد زیادی از فعالین کارگری و کمونیست در زندان بسر میبرند. *

انجمن کارگران پناهنده ایرانی در لندن، کمپین در حمایت از جنبش کارگری در ایران

مرکز خبری کارگر امروز:

در پی یک رشته سخنرانی برای جلب حمایت کارگران انگلستان از جنبش کارگری ایران، که توسط یدالله خسرو شاهی از رهبران کارگران نفت، و به ابتکار انجمن کارگران پناهنده ایرانی در لندن صورت گرفت، اتحادیههای مختلف کارگران بریتانیا همبستگی و حمایت خود را از مبارزات کارگران ایران ابراز داشتند. صفحه ۲

کارگران شرکت اسوه:

با تصویب قانون کار هم دردی از ما دو انمی شود

* شورای اسلامی کاری انجام نمی دهد که در آن نماینده داشته باشیم

در سال ۱۳۴۸ و با سرمایه مرک آلمان و چند سهامدار ایرانی آغاز به کار کرد. بعد از انقلاب شرکت

مرکز خبری کارگر امروز: شرکت اسوه، ایران مرک سابق، سازنده داروهای ویتامینی و تزریقی،

اعتصاب کارگران روزنامه "دیلی نیوز"

مورد حمایت دیگر بخشهای کارگران قرار گرفته است. از جمله در هم دسامبر حدود ۶۵۰۰ نفر در مقابل دفتر روزنامه در نیویورک تظاهرات کردند. کارگران شهرداری نیویورک و بسیاری دیگر کمکهای مالی برای اعتصابیون فرستاده اند. خرید روزنامه "دیلی نیوز" وسیعاً بایکوت شده است. صفحه ۵

مرکز خبری کارگر امروز: مدیریت موسسه روزنامه "دیلی نیوز" ۲۳۰۰ کارگر را که از روز ۳۱ اکتبر در اعتراض به اخراج نیمی از همکاران خود دست به اعتصاب زده بودند، اخراج و بجای آنها ۱۳۰۰ کارگر غیر اتحادیه ای استخدام کرد. به گزارش تایمز مالی، این اعتصاب

لارش کارلسون عضو علی البدل رهبری حزب آرتار لیستان سوئد در گفتگو با کارگر امروز:

مهمترین مساله کسب قدرت اجتماعی توسط کارگران است

* مدل سوسیال دموکراسی به آخر راه رسیده است * کارگران خارجی خیلی پاسیوند

صفحه ۸

۳۰ نوامبر، متینگ معدنچیان ذوقولداق در اولین روز اعتصابی که حمایت مهلونی سایر کارگران و اقشار مردم را به دنبال داشت

کارگران ایرانی در ژاپن،

له شدن کارگر ۱۲ ساله بین دستگاههای یک کارخانه کاغذسازی

کارخانه کاغذ سازی، جان خود را از دست داد. مرگ دلغراش این کودک، که علیرغم قانون منع کار کودکان زیر پانزده سال در ژاپن به کار گمارده شده بود، انعکاس وسیعی در رسانهای جمعی این کشور داشت. صفحه ۲

مرکز خبری کارگر امروز: روز سه شنبه ۲۰ آذر ماه گذشته یک نوجوان ۱۲ ساله ایرانی بنام یوسف محمد، که همراه خانواده اش به ژاپن رفته بود و در آنجا کارگری می کرد، طی یک سانحه کار و در اثر له شدن در بین دستگاههای یک

دیر یکی از شوراهای اسلامی نمونه:

کارگران نسبت به شوراهای اسلامی دلسردند * نمایندگان انتخابی باید از فیلترهای خاصی بگذرند

کارگری یکی از فعالترین و خوشنام ترین شوراهای اسلامی بوده و در کانون هماهنگی شوراهای اسلامی و کل استان تهران و همچنین سراسر کشور، در سطوح رهبری نقش ایفا کرده است. صفحه ۲

مرکز خبری کارگر امروز: شورای اسلامی کارخانه "تهویه سارا" یکی از سوکلی های خانه کارگر جمهوری اسلامی محسوب می شود و به قول یکی از اعضا آن "این شورا در مجامع

دان لابتوس یکی از بنیانگذاران اتحادیه دموکراتیک رانندگان کامیون آمریکا در گفتگو با کارگر امروز:

تغییر اتحادیه رانندگان کامیون ممکن است

* دموکراسی همیشه اصلی ترین مساله مبارزاتی

"تی.دی.یو" بوده است

* اتحادیه رانندگان کامیون تاریخاً تحت کنترل

مافیا بوده است

صفحه ۹

انتخابات لهستان و شکاف در

اتحادیه همبستگی

سرانجام لخ والسا برای ۵ سال بعنوان رئیس جمهور لهستان انتخاب گردید. کارگر برقکاری که در تاپستان ۱۹۸۰، بعنوان رهبر اعتراضات گسترده کارگران علیه دولت وقت لهستان، جهانیان را متوجه خود ساخت و در سالهای بعد جایزه صلح نوبل را گرفت و با رهبران مهم جهان نشست و برخاست کرد در زمستان سال ۱۹۹۰ روانه "پل ودر" کاخ ریاست جمهوری لهستان شد. والسا بعد از انتخابات به کشتی سازی گدانسک، جایی که شاهد تولد اتحادیه همبستگی و خود او بعنوان یک رهبر کارگری با شهرت جهانی بود، رفت و پیروزی را جشن گرفت. صفحه ۷

نامه‌ای از ایران

محمد حجازی

سلام رفیقی خسته از کار روزانه ۱۳ ساعته را بپذیرید. در پناه نور فانوس نشسته‌ام (چون برق رفته) و می‌خواهم کمی با شما درد دل کنم. بارها قلم بدست گرفتم و مطالبی را نوشتم اما همگی نیمه کاره مانده است.

هر روز دریغ از دیروز. روز به روز و ماه به ماه شرایط کار سخت تر می‌شود. تا شهریور روزی ده ساعت کار می‌کردیم و با وجود گرمای شدید و خستگی باز به این رضی بودیم که بالاخره ساعت ۴ بعدازظهر به خانه می‌رویم و می‌توانیم حداقل به کارهای شخصی خود برسیم. اما از شهریور ساعات کار با احتساب زمان رفت و برگشت عملاً به ۱۱/۵ تا ۱۲ ساعت رسید. دیگر حتی امکان دیدار اعضای خانواده هم از ما سلب شد تا چه رسد به دیدار و نشست با رفقا و دوستان.

اوایل کارگران با غرولند به این ساعات کار طولانی، بخصوص در زمستان که طول روز کوتاه است، اعتراض می‌کردند. اما بتدریج این وضعیت عادی شد و بعد حتی از همان غرولند کردن و لعنت فرستادن هنگام اتمام کار و تمویض لباس هم خبری نبود. همه چرت زنان به سر کار می‌آمدند و چرت زنان هم برمی‌گشتند. مثل بردگان کمر خم شده در زیر بار بردبار و صبور دندان رو جگر می‌گذارند و تحمل می‌کنند.

مثل دیگر کارگران پروژه‌های هر روز در انتظار اخراج، مثل محکومین به اعدام در انتظار فرود آمدن تیغ بر گردن خود و هر از گاهی شاهد اخراج جمعی از همکارانمان بودیم. بالاخره نوبت به خودمان هم رسید و اخراج شدیم. من همیشه با خودم فکر می‌کنم که هیچ توهینی به انسان بدتر از این نیست که کاغذی بدستش بدهند که رویش نوشته است "دیگر به کار شما نیازی نداریم. توفیقتان را از درگاه ایزد متعال خواهیم". این توهینی به حرمت انسانی کارگر است که به او بگویند دیگر مورد نیاز نیستی. من بارها و بارها شاهد این صحنه بوده‌ام و دیده‌ام که چگونه حتی بعضی‌ها بغض گلپوشان را گرفته و چشمانشان پر اشک شده و با حالتی از بیم و هراس و ناباوری به برگ اخراج خود نگاه کرده‌اند. وقتی کارگر

روزگار سیاهی است

اشکال مختلف استخدام هم خود عامل تفرقه شده است.

کارگران رسمی به بردگانی می‌مانند که بر کشتی سوارند و بر دریای متلاطم می‌رانند. کارگران قراردادی مثل کسانی هستند که سوار بر قایق نجات از کشتی بیرون افتاده‌اند. کارگران روزمزد مثل انسانهایی هستند که بر تخته پارهایی در دریا سرگردانند و کارگران پروژه‌ای در فصلی مثل کسانی‌اند که بی هیچ تخته پارهای بر امواج رها شده و با دست و پا زدن مدام خود را بر سطح آب نگاه داشته‌اند. هر کس به این فکر است که چطور می‌تواند موقعیت کنونی خود را حفظ کند و این امر به شرایط در محافظه کاری و تمکین به شرایط در میان کارگران دامن زده است.

در چنین شرایطی که "هر کس به کلیم خود چسبیده تا آنرا آب نبرد" حرکت و اعتراضات کارگری هم عمدتاً خصصت تدافعی و عصبانی دارند. بالاخره هر جا که فشار بیش از حد تحمل بالا می‌رود و وارد به استخوان کارگران می‌رسد اعتراضاتی صورت می‌گیرد. رژیم هم علیه اعتراضات کارگری سیاست مشخصی دارد. اگر ناچار نشود که با سرکوب مستقیم به اعتراضات خاتمه دهد بعضاً می‌کوشد تا با اجتراز از دخالت مستقیم، کارگران را عصبانی تر نکند و با وعده و وعید آنرا از سر بگذرانند و در عین حال کارگران فعال و پیشرو را شناسایی و دستگیر کند و کارگران را مرعوب سازد.

مبارزات کارگری با یکدیگر مرتبط نیستند. به شعله‌های آتشی می‌مانند که جدا از یکدیگر و با فاصله زمانی از هم روشن و بعد خاموش می‌شوند و یک آتش بزرگ و یکپارچه را ایجاد نمی‌کنند.

اکثر کارگران از خود سؤال می‌کنند با این بیکاری وسیع و گسترده که تمامی ما را به لبه پرتگاه نابودی فیزیکی و روانی کشانده چه کنیم؟ مگر چند بار می‌توان کاپوس بیکار شدن و گرسنگی و درپردری را تاب آورد؟ بالاخره اگر فولاد هم باشد آب می‌شود. برآستی روزگار سیاهی است.

تلفیص شده از: یکی از برنامه‌های رادیو صدای حزب کمونیست ایران

دبیریکی از شوراهای اسلامی نمونه ...

بقیه از صفحه ۱
دبیر و اعضای شورای اسلامی کارخانه "تپویه سارا"، در گفتگو با نشریه "کار و کارگر" از بی اعتبار بودن شوراهای اسلامی در نزد کارگران و "فارسایی قانون شوراهای اسلامی" شکایت کردند. "رژمی" دبیر شورای اسلامی می‌گوید: "این شوراهای در حال حاضر نقش ضربه گیری را دارند که این ضربه‌ها گاه از طرف مدیریت و گاه از طرف کارکنان است. ضعف قانون شوراهای کمی مدت فعالیت هر دوره شورایی، باعث عدم توانایی اعضا در حل مشکلات و دلسرد شدن کارگران نسبت به شوراهای اسلامی کار گردیده است."

یکی دیگر از اعضای شورای اسلامی "تپویه سارا" در باره بی اعتبار بودن

کارگران ایرانی در ژاپن ...

بقیه از صفحه ۱
محمد یوسف، که همراه پدر و مادرش اوایل امسال به ژاپن عزیمت کرده و بطور غیر قانونی به کار اشتغال داشتند، از اوایل اکتبر با ساعتی چهار دلار دستمزد در یک کارخانه تبدیل کاغذ باطله استخدام شده بود. پدر یوسف به گزارشگر تلویزیون گفت: "من می‌دانستم که این کار غیر قانونی است، ولی سایر مردم نیز همینطور کار می‌کنند."

پنا به اظهار مقامات رسمی، در ژاپن یکصد هزار کارگر خارجی بطور غیر قانونی، با دستمزدی کمتر، شرایطی سخت تر و بدون برخورداری از بیمه و تامین اجتماعی، به کار اشتغال دارند. بخشی از این کارگران خارجی، ایرانی هستند که به امید کسب درآمد بیشتر به ژاپن می‌روند.

پنا به گزارش روزنامه "ایرار" چاپ تهران، هر هفته ۵۰۰ جوان ایرانی در جستجوی درآمد بیشتر به ژاپن می‌روند. یکی از آنها به خبرنگار روزنامه "ایرار" می‌گوید: "من در

کمپین در حمایت از ...

بقیه از صفحه ۱
پنا به گزارش انجمن کارگران پناهنده ایرانی در لندن، در طی این کمپین که در نوامبر گذشته در اسکاتلند برگزار گردید، کارگران راه آهن، کشتی سازی، و نفت شمال از خواستهای کارگران ایران از جمله خواست اخراج شوراهای اسلامی از سازمان بین المللی کار حمایت کردند و معدنچیان انگلیس قول دادند که این خواست را طی قطعنامه‌ای برای تصویب به کنکره آینده اتحادیه سراسری کارگران انگلیس، "تی.یوسی" ارائه خواهند داد. در این کمپین سخنرانیهای مختلفی از جمله در جلسه کمیته اجرایی اتحادیه

شوراهای اسلامی نزد کارگران می‌گوید: "انتظارات کارگران زیاد و امکانات شورا محدود است. بعد از دو سال فعالیت، اعضا از چشم کارگران می‌افتند". مع‌الوصف این عضو شورا اسلامی پیشنهاد می‌کند "هر دوره شورایی چهار سال باشد تا اعضای شوراهای اسلامی بتوانند خود را نشان بدهند!"

انتقاد اصلی به قانون شورای اسلامی "عدم اختیارات اجرایی" این شوراهاست. اما یکی از هفت عضو شورای اسلامی تپویه سارا می‌گوید: "یکی دیگر از ضعفهای قانون شوراهای اسلامی اینست که نمایندگان انتخابی کارگران بایستی از فیلترهای خاصی بگذرند. در حالیکه نماینده مدیریت طی یک نامه معرفی و مشغول به کار می‌گردد و مسائل سیاسی، منمهی، و اجتماعی فرد مد نظر قرار نمی‌گیرد."

ایران ماهی ۵ هزار تومان می‌گیرم. اگر بیست سال بطور متوالی کار کنم و فرض را بر این بگذارم که هیچ خرجی نداشته باشم و تمامی حقوقم را ذخیره کنم، در پایان بیست سال حدود ۱ میلیون و ۲۰۰ هزار تومان پس انداز می‌توانم داشته باشم. آیا با این پول می‌توانم دستم یک سرپناه برای خود و خانواده‌ام بوجود بیاورم؟ آیا می‌توانم حداقل یک زندگی ساده برای فرزندانم تدارک ببینم؟ آیا می‌توانم یک اتوموبیل ساخت وطن با آن خریداری کنم؟

پنا به این گزارش کارگران خارجی در ژاپن غالباً به کارهای سختی نظیر تعریب ساختمان، نصب داربست، حمل گوشت، جوشکاری و آهنگری... اشتغال دارند. دستمزد آنها کمتر از کارگران بومی است، فاقد حقوق اجتماعی‌اند، ساعات کار آنها بسیار بیشتر از هشت ساعت است. با این وجود یک کارگر ایرانی خرج در رفته حدود ماهی هزار دلار درآمد دارد که به نرخ بازار آزاد معادل ۱۴۰ هزار تومان، یا بیش از ۴۰ برابر حداقل دستمزد در ایران است.

کارمندان "نالکو" شاخه شهرداری نیوکاسل، نشست نمایندگان کارگران تولیدی و فنی شهرداری، نشست هفتگی کمیته ارتباطی کارگران نفت شمال "او.آی.ال.سی." و نشست کمیته مبارزه با خصوصی نمودن مایملک عمومی متشکل از اتحادیه‌های مختلف صورت گرفت، و در باره مبارزه برای تشکلهای مستقل کارگری در ایران، مبارزه برای اخراج جمهوری اسلامی از سازمان بین المللی کار و همچنین پسینی جنکی در خلیج و موقعیت طبقه کارگر ایراد گردید. این کمپین با همکاری چند اتحادیه کارگری انگلیس و کمیته دفاع از آزادیهای دموکراتیک در ایران در نیوکاسل ترتیب داده شد.*

قابل توجه نویسندگان و ناشرین
تایپ، صفحه‌بندی و چاپ کتاب و نشریات
با استفاده از تجهیزات کامپیوتری با قیمت‌های مناسب

برای اطلاعات بیشتر با آدرس و یا تلفن زیر تماس بگیرید:

Frejgatan 82
113 31 Stockholm
Tel: 08-300185

کلاسهای آموزشی کامپیوتر به زبان فارسی

"خانه کتاب" استیکلم در سوئد، از ۱۲ ژانویه بعد از ظهرها هفته‌ای سه ساعت کلاسهای آموزشی کامپیوتر (PC و سیستم اپراتور MS-DOS) به زبان فارسی دایر می‌کند.

علاقتمندان به شرکت در این کلاسها می‌توانند با شماره تلفن ۰۸-۳۰۰۱۹۵ تماس بگیرند.

گردهمائی دوستانان کارگر امروز

در استیکلم شنبه ۱۹ ژانویه ساعت ۳ بعد از ظهر در خانه کتاب

Frejgatan 82
113 31 Stockholm
Tel: 08-300185

ISSN 1101-3516
Tryck: HS Offset AB 1991

کارگر امروز

نشریه انترناسیونالیستی کارگری
WORKER TODAY
An Internationalist Worker's Paper

Editor: Reza Moqaddam
سر دبیر: رضا مقدم

Bank Account: 5201-3306202
S.E. Banken
Stockholm, Sweden
Address: حساب بانکی W.T. Box 6278
102 34 Stockholm Sweden

Subscription Rates:
Europe:
1 Year SKr120
6 Months SKr70
Elsewhere:
1 Year SKr180
6 Months SKr100

اروپا یکساله ۱۲۰ کرون سوئد ششماهه ۷۰ کرون سوئد
دیگر کشورها یکساله ۱۸۰ کرون سوئد ششماهه ۱۰۰ کرون سوئد

بها برای موسسات دو برابر قیمت‌های فوق است.
تمام قیمت‌ها با محاسبه هزینه پستی است.

Institutions double the rate
All prices include p&p

ادامه از صفحه اول

کارگران شرکت اسوه:

۵۰۲۲ تومان دستمزد می گیرم، ۵ هزار تومان کرایه خانه می دهم * اتحادیه امکان اجناس بنجل در اختیار تعاونی قرار می دهد

بعد از جنگ تولید کارخانه افزایش یافته است، بخشهایی از کارخانه اضافه کاری می کنند و بعضی مواقع پنجشنبهها بسر کار می آیند. در این شرکت مهد کودک برای کودکان ۲ تا ۶ سال وجود دارد. و بنا به گفته مدیر عامل، به کارگرانی که طفل شیرخوار دارند، کمک هزینه تعلق می گیرد. اما برای آوردن فرزند دوم به مهد کودک مبلغی متناسب با حقوق کارگر اخذ می گردد.

نشریه کار و کارگر، وابسته به خانه کارگر جمهوری اسلامی، گفتگویی با تعدادی از کارگران این کارخانه انجام داده است که بخشهایی از آنرا می خوانید.

کارگر زن مسنی پاسخ می دهد: "خیر انتخاب سر گروه بر اساس سابقه نیست. اگر چنین بود باید من با ۲۶ سال سابقه کار سر گروه می شدم. حقوق من اکنون ۶۰۰۰ تومان است و طرح طبقه بندی هم کاری برای ما نکرد. اینجا کار از ماست و حقوق و مزایای بیشتر از سر گروهها".

وی در پاسخ به این سؤال که با توجه به تعداد زیاد کارگران زن در این کارخانه آیا آنها نمایندهای در شورای اسلامی دارند می گوید: "شورا کاری انجام نمی دهد که ما بخواهیم نماینده در آن داشته باشیم. در حقیقت این مدیر عامل است که هر تصمیمی بخواهد می گیرد و عملی می کند".

● فرنگیس ترابی نژاد* کارگر قسمت کنترل چشمی: "البته شورای اسلامی در شرکت داریم ولی فعالیت آنچنانی ندارد یا لاقول من ندیده ام. شورای قبلی که در نیمه راه منحل شد و شورای جدید هم فعلیتی به آن صورت ندارد. از طرف خانمها هم نمایندهای در شورا نیست و گفته اند که امکان این کار وجود ندارد".

وی خواهان ایجاد شیر خوارگاه است و از سطح دستمزد و طبقه بندی مشاغل ناراضی: "میزان حقوق و مزایای ما بسیار پایین است و طرح طبقه بندی هم در این رابطه مشرثر نبوده بطور مثال حقوق من حدود ۵۰۲۲ تومان است که دقیقاً ۵۰۰۰ تومان آنرا بابت کرایه خانه می پردازم. یعنی صبح تا شب اینجا مجانی کار می کنیم. به نظر من نباید در طرح طبقه بندی مشاغل سقف حقوقی در نظر می گرفتند. اگر ما اعتراض داشته باشیم می گویند حقوق با توجه به سطح حقوقی شرکت پرداخت می شود".

● خانم "شجاعی" از قسمت کنترل چشمی: "هشت سال سابقه کار دارم. سختی کار ما همین کار با چشم است که بر اثر تداوم، چشمان رفته رفته ضعیف می گردد. البته برای هر یک ساعت کار دو دقیقه استراحت مطلق داریم که مفید است".

● کارگر دیگری از همین بخش: "اگر ضایعاتی را که از اتاق آمبول سازی به اینجا می آورند زودتر از اینجا ببرند، هوای داخل اتاق آلوده نمی شود. چون وقتی این ضایعات زیاد اینجا می ماند هوای اتاق سنگین می شود و ما احساس ناراحتی می کنیم. در مورد شستشوی این قسمت هم که هر بعداز ظهر انجام می گیرد اگر تمیز تر و بهتر بشویند فکر می کنم مشکلی پیش نیاید".

● "حجت الله گلپایگانی" از قسمت آمبول سازی: "مشکل ما در این قسمت وجود رطوبت است. البته وسایل مورد نیاز از جمله کفش و دستکش در اختیار ما قرار دارد. از طرح طبقه بندی مشاغل پیاده شده نه تنها من بلکه اکثر کارکنان ناراضی هستند. در این طرح برای من که شش سر عائله دارم، ۵۲۰۰ تومان حقوق در نظر گرفته اند که با این وضعیت و تورم موجود زندگی کردن واقعا مشکل است. همه جا همین مشکل است از مسئولین تقاضا دارم برای ارزیابی اجناس و کالاهای مورد نیاز فکری بکنند".

● یکی از کارکنان بخش فنی کارخانه در باره گرانی و بن کارگری: "هیچ توجه کرده ایم که کالاهایی که در قبال این بن ها به کارگران عرضه می شود، این بن ها برابری می کند؟ نظر بنده بعنوان یک کارگر این است که اتحادیه امکان اجناس بعضا بنجل کارخانجات را در اختیار تعاونی مصرف کارگری قرار می دهد... بعنوان نمونه چند وقت پیش گفتند که با بن شماره فلان دو کیلو ماهی می دهند. ما این ماهی ها را گرفتیم و بنی به ارزش ۲۰۰ تومان بابت دو کیلو ماهی یخ زده پرداختیم. اما همین ماهی، تازه اش در بازار آزاد کیلویی ۷۰ تومان بیشتر بوده و ما در واقع ماهی یخ زده را کیلویی دوپست تومان خریده ایم. شما ببینید چه کلاه کشادی سر ما رفته است!!"

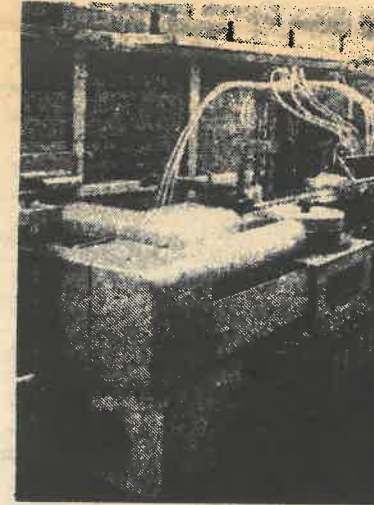
۷۲۰۰ نیست، اما من که اپراتور با سابقه و به همه دستگاهها آشنا هستم حدود ۵۷۰۰ تومان می گیرم. بعلاوه وجود خانمهای سرگروه باعث می شود که امتیازات بیشتری را برای خانمها قائل شوند.

تا کنون اگر درخواست منطقی از طرف کارگران شده مدیریت نیز آنرا پذیرفته است. وی از کارگران می خواهد مشکلاتشان را با شورای اسلامی در میان بگذارند تا بتواند با در دست داشتن مدرک

فقط ۵ تومان اضافه شده است. ما انتظار داریم با توجه به وضع معیشتی کارگران در این طرح تجدید نظر بشود. ● کارگر دیگری در رابطه با تهیه مسکن: اول گفتند که با ۲۵۰ هزار

● مدیر عامل شرکت در رابطه با تبعیض: "در قسمت بسته بندی خواهران کارآیی بیشتری و ارجحیت دارند و رتبه بالاتری دارند. ولی در قسمتهای دیگر کلا آقایان رتبههای بالاتر را دارا بوده و بیشتر مسئولیت با برادران است".

● یکی از کارگران زن که به وجود تبعیضات معترض است در پاسخ به این سؤال که ملاک انتخاب سر گروه چیست؟ می گوید: "فکر می کنم سابقه کار".

لازم دنبال کار را بگیرد. ● یکی دیگر از کارگران از نبودن امکانات ورزشی و اختصاص نیافتن ساعاتی برای ورزش شکایت دارد. وی همچنین معتقد به اعمال تبعیض بین کارگران مرد و زن است: همه سر گروههای این قسمت بسته بندی خانمها هستند. نمی دانم شرایط انتخاب سر گروه چیست. یکی از خانمها که تازه آمده و آموزش می بیند، بعنوان سر گروه انتخاب شده است. حقوق سرگروهها کمتر از

تومان کارگران در کرج صاحب زمین می شوند و می توانند خانه سازی را شروع کنند. بعد گفتند که زمین گران شده و باید هر نفر ۴۰۰ هزار تومان داشته باشد تا تعاونی مسکن یک خانه یک میلوبنی بسازد و تحویل بدهد. کارگری که کل دارائیش صد هزار تومان است از کجا این پول را بیاورد. حداکثر وامی هم که شرکت می دهد ۱۵۰ هزار تومان است آنهم با آوردن سند و داشتن ضامن و سابقه کار.

وی در پاسخ به این سؤال که آیا کارگران مسائل خود را با شورای اسلامی مطرح می کنند، می گوید: "رابطه زیادی با شورای اسلامی نداریم. چون معمولاً برخوردهایی بوجود آمده که باعث شده که شورا کارائی زیادی نداشته باشد، به همین دلیل ما ارتباط نداریم".

● نایب رئیس شورای اسلامی "سید حسین میر عابدینی" که کارشناس آزمایشگاه است و از طرف شورای اسلامی در جلسات مدیریت شرکت می کند: "ما دوری کارگران از شوراها را به دو دلیل می دانیم. یکی عدم آگاهی کارگران از وظایف شوراها و دیگر اینکه کارگران فکر می کنند کاری از دست شورا ساخته نیست. در صورتیکه اینطور نیست و

● کارگری از قسمت بسته بندی: حدود چهار سال است که بعنوان بسته بند ساده مشغول به کار هستم و حقوق من حدود ۴۶۰۰ تومان است. مشکل عمده ما هم اکنون مسکن است. تعاونی مسکن شرکت هم پول زیادی می خواهد که ما فعلا نداریم. حتی اگر تمام وسائل زندگیام را هم بفروشم نزدیک به صد هزار تومان می شود. متاهلم و با سه سر عائله اجاره نشین هستم. طرح طبقه بندی در این شرکت اجرا شده است ولی برای ما هیچ فرقی نکرده و جنبه مثبتی نداشته است. از دفترچههای بیمه هم دل خوشی نداریم چرا که همه ماهه از حقوق ما بابت بیمه کسر می گردد ولی هنگامی که بیماری به سراغ ما می آید هیچ واحد درمانی دفترچهها را قبول نمی کند".

وی در پاسخ به این سؤال که "در مورد قانون کار چه نظری دارید؟" می گوید: "نظری ندارم چون هر کاری بکنند ما همان کارگر ساده با همین حقوق ناچیز هستیم. با این کارها دردی از دردهای ما دوا نمی شود".

● یکی دیگر از کارگران این قسمت راجع به قانون کار جمهوری اسلامی: "مدتهاست که به ما وعده تصویب قانون کار می دهند و خبری نیست... الان هر چیزی که می خواهند به جامعه کارگری بدهند می گویند که این قانونی نیست ولی ما می دهیم! یعنی با توجه با عدم وجود یک قانون مدون و جامع، دادن حق و حقوق به صورت صدقه و از روی دلسوزی شده است..."

● "مسعود هاشمی" کارگر دیگر همین قسمت راجع به طرح طبقه بندی مشاغل: "در این طرح به درستی به درد کارگران توجه نشده است. بطوریکه برای عدهای تا ۳۰ تومان اضافه کرده اند، ولی برای بعضی دیگر

شما در سوئد حق رای دارید

بعد از سه سال اقامت در سوئد صاحب حق رأی در کمون و شورای استان می شوید

از این حق استفاده کنید!

در کلاسهای آموزشی "مهاجرین و انتخابات ۱۹۹۱" شرکت کنید

با سازماندهندگان آموزشی خود و یا شعبات ABF تماس بگیرید

ABF STOCKHOLM, BOX 1305, 111 83 STOCKHOLM

فرم آبونمان
Subscription Form

ما یلما نشریه کارگر امروز را مشترک شوم.

I would like to subscribe to Worker Today for a Period of
 Six months One Year

لطفا نشریه و صورت حساب را به آدرس زیر برایم ارسال کنید:

Please send my Worker Today and bills to the following address:

Mr/Ms/Institution _____
 Address _____
 Postcode _____ City _____ Country _____

فرم پر شده را به آدرس کارگر امروز (صفحه مقابل) ارسال کنید.
 Send the filled form to WT address (opposite page).

توجه! مشترکین نشریه در آمریکا و کانادا جهت دریافت کارگر امروز با آدرس زیر تماس بگیرید.

NOTE! In USA and Canada send to:
 W.T.
 P.O.Box 241412
 L.A., CA 90024
 USA

تلاش ناموفق برای برکناری اسکارگیل

مرکز خبری کارگرمروز: تلاش بخش اسکاتلند اتحادیه معدنیان بریتانیا برای مجبور کردن آرتور اسکارگیل، رئیس اتحادیه سراسری معدنیان، به استعفا شکست خورد.

به گزارش تایمز مالی، بخش اسکاتلند اتحادیه معدنیان تقاضای استعفا آرتور اسکارگیل و پیت هیتیلد، دبیر اتحادیه، را به کمیته اجرایی اتحادیه تحویل داد. این اقدام پس از فراخوان ناموفق آرتور اسکارگیل به اعتصاب در اعتراض به اداره ذغال سنگ بریتانیا که حاضر به مذاکره بر سر افزایش دستمزد ۵۰ پوند در هفته نبود، انجام گرفت. این گزارش حاکی است کمیته اجرایی اتحادیه سراسری معدنیان بریتانیا در آخرین اجلاس خود در ماه دسامبر تقاضای شعبه اسکاتلند را رد کرد و اصولاً آنرا مورد بررسی و در دستور جلسه خود قرار نداد.

افزایش دستمزد و کاهش ساعت کار کارگران ایتالیا

مرکز خبری کارگرمروز: مذاکرات اتحادیه‌های کارگری ایتالیا بر سر افزایش دستمزد و کاهش ساعات کار که از ماه آوریل شروع شده بود در روزهای ۸ و ۹ دسامبر بدون نتیجه پایان یافت. کارگران از زمان شروع مذاکرات تاکنون اعتصابات متعددی کرده‌اند و از جمله ۴ با اعتصاب سراسری کرده‌اند. به گزارش تایمز مالی، بدنبال شکست مذاکرات وزیر کار ایتالیا یک قرارداد پیشنهادی به کارفرماها ارائه داده است که ۲۶ درصد افزایش دستمزد در طول ۴ سال و کاهش ۲۶ ساعت از کار سالانه را در بر دارد. بنا به این گزارش، کارفرماها مطرح کرده‌اند که اگر چه این پیشنهاد به معنی افزایش ۲۶ درصد هزینه نیروی کار در عرض ۴ سال خواهد بود ولی چاره‌ای جز قبول آن ندارند.

کارگران تالبوت انگلستان، تغییر سازمان کار و افزایش دستمزد

مرکز خبری کارگرمروز: بر اساس توافقاتی که در آخرین دور مذاکرات بین اتحادیه کارگران ترانسپورت انگلستان با کارفرماهای اتوموبیل سازی پژو - تالبوت بعمل آمد، دستمزد کارگران از سال ۱۹۹۱، ۱۲ درصد و در سال ۱۹۹۲، ۷ درصد افزایش می‌یابد و سالانه ۲/۵ درصد سود ویژه نیز به کارگران تعلق خواهد گرفت. به گزارش تایمز مالی، با این

بیش از ده هزار کارگر انگلستان در معرض اخراج

مرکز خبری کارگرمروز: اتحادیه کارگران ترانسپورت انگلستان به کمپانی "بریتیش ارو اسپیس" که قصد دارد ۱۷ درصد از نیروی کار خود را (۵ هزار شغل) بیکار کند، اعتراض کرد و خواستار انتقال کارگران به بخشهای دیگر همین کمپانی شد. همچنین بیش از ده هزار کارگر کارخانجات اتوموبیل سازی انگلستان بدنبال کاهش فروش اتوموبیل در معرض اخراج قرار گرفتند. به گزارش تایمز مالی، رئیس کمپانی درباره این اخراجها که از بخش تولید

اعتصابیون "گری هاوند" علیه جنگ

مرکز خبری کارگرمروز: روز ۱۶ نوامبر ۲ هزار کارگر شرکت اتوموبیل سازی "گری هاوند" شعبه نیویورک که ۹ ماه از اعتصاب سراسری آنها می‌گذرد در مقابل ترمینال نیویورک علیه اخراجها و جنگ در خلیج دست به تظاهرات زدند. به گزارش نشریه "ورکرز ادوکیٹ" یکی از تظاهر کنندگان که پلاکارتهای "مرگ بر اعتصاب شکنان گری

در دفاع از "کمیته حمایت و همبستگی بین‌المللی"

کمیته کار کارگران تعیین کند. این گزارش حاکی است، در شرکت تالبوت هم اکنون ۴ هزار کارگر در ۵ سطح دستمزد می‌گیرند و مدیریت در نظر دارد مشاغل را در دو سطح تکنیسین و اپراتور تنظیم کند. بدین ترتیب سازماندهی کار در تالبوت نیز شبیه کارخانجات ژاپنی در انگلستان مانند کارخانه تسان خواهد شد که کارگران بر اساس کمیت و کیفیت کارشان دستمزد می‌گیرند.

بیش از ده هزار کارگر انگلستان در معرض اخراج

به گزارش تایمز مالی، مدیریت کارخانه "روور" اعلام داشت که تعداد زیادی از کارگران به علت کاهش فروش اتوموبیل باید در عرض ششماه آینده خود را بازخرید کنند. بنا به این گزارش، در سال ۱۹۹۱ در "لانگبریج" بین ۲۵۰۰ تا ۳۰۰۰ شغل، در "سوالدون" ۳۲۶ شغل، و در "کاولی" ۱۱۰۰ شغل از بین خواهند رفت. همچنین قرار است بمنظور تنظیم سطح تولید ۶۰۰۰ کارگر کارخانه "کاولی" بمدت ۴ ماه و ۱۵۰۰ کارگر بمدت ۶ هفته در آغاز سال نو از کار بیکار شوند.

اعتصاب کارگران روزنامه "دیلی نیوز"

سافرانسیسکو نیز تظاهراتی با شرکت ۱۰۰۰ نفر علیه جنگ و در حمایت از کارگران شرکت اتوموبیل سازی "گری هاوند" برگزار شد. این گزارش حاکی است اعتراض علیه جنگ در خلیج فارس در چندین شهر دیگر آمریکا از جمله بیاستون، ماساچوست، میشیگان، سیاتل، دیربورن نیز صورت گرفته است.

اعتصاب کارگران روزنامه "دیلی نیوز"

بقیه از صفحه ۱ این گزارش حاکی است، کارگران اتحادیه‌های دیگر با تعقیب کامیونهای حمل روزنامه، روزنامه‌های توزیع شده را از کنار خیابان جمع آوری می‌کنند و بسیاری از دکهای روزنامه فروشی نیز از ترس آنکه دکهایشان توسط حامیان اعتصاب مورد حمله قرار گیرد از فروش "دیلی نیوز" خودداری کرده‌اند. به گزارش "نیویورک تایمز" مدیریت "دیلی نیوز" اعلام کرده است که تنها راه جلوگیری از ورشکستگی صرف‌جویی در هزینه نیروی کار (۲۰ میلیون دلار) و پیاده کردن سیستم کاری "حقوق مدیریت" است که هدفش کنترل تمام و کمال همه اجزای کار در موسسه توسط مدیریت است و این چیزی است که اتحادیه مطلقاً قبول نمی‌کند. این گزارش حاکی است، وضعیت این اعتصاب بسیار حساس است. از یکطرف اتحادیه به همه مردم فراخوان داده‌است که این روزنامه را بایکوت کنند تا بتواند مدیریت را تحت فشار قرار دهد و از طرف دیگر احتمال ورشکست شدن روزنامه بیشتر خواهد

افزایش دستمزد کارگران فولاد در کانادا

بازگشت به کار ۲۰۰ تن از کارگران اخراجی پذیرفت. این گزارش حاکی است که بخشی از کارگران هنوز با قرارداد دسته جمعی منعقد بین اتحادیه و مدیریت موافقت نکرده‌اند. بنا به این گزارش، بر اساس قرارداد جدیدی که بین کارگران فولاد "ایسکو" در "کالگری" و "ادمونتون" منعقد شد، دستمزدها، بیمه دوران بازنشستگی، بیمه درمانی و پرداختی به کارگران بابت خسارت بسته شدن کارخانه افزایش می‌یابد. این گزارش حاکی است کارگران فولاد "همپلتون" نیز پس از ۹۵ روز اعتصاب موفق شدند دستمزدهای خود را که شامل ۴۶۰۰ کارگر می‌شود، افزایش دهند.

مرکز خبری کارگرمروز: کارگران شرکت فولاد "آلکوما" در کانادا بعد از چند ماه اعتصاب و علیرغم تلاش کارفرماها برای به سازش کشاندن کارگران، موفق به انعقاد یک قرارداد دسته جمعی برای افزایش دستمزدها و شرایط بهتر بازنشستگی شدند. به گزارش روزنامه "گلوب اند میل" چاپ کانادا، اعتصاب روز اول ماه اوت در مجتمع فولاد "ماریا" و "اوا" به فراخوان اتحادیه کارگران فولاد آغاز گشت و در تمام مدت کارگران در مقابل کارخانه پیکت داشتند. بالاخره در ماه نوامبر پس از یک جلسه ۳۶ ساعته مدیریت پیشنهاد اتحادیه را برای افزایش دستمزدها، افزایش حق بازنشستگی و

همبستگی، یک ضرورت: تحولات بنیادینی در جهان بوقوع می‌پیوندد. برای مقاومت در برابر پیامدهای بحران و سیاستهای اقتصادی مشابه در تقریباً تمامی کشورها و تمامی قاره‌ها، کارگران مصمم به ایجاد تشکلهای مستقل می‌شوند. بموازات این تغییرات، حس کمک و همبستگی بین‌المللی تقویت شده و رشد می‌کند. در کنفرانس بین‌المللی علیه پرداخت بهره وام که در سال ۱۹۸۷ در کاراکاس تشکیل شد و در آن فعالین و کارگران بیش از سی کشور اروپائی، آفریقائی و آمریکائی جنوبی گرد آمده بودند، هیئت نمایندگی فرانسه پیشنهاد تشکیل "کمیته حمایت و همبستگی بین‌المللی" مستقل از تمامی احزاب و دولتها را ارائه داد. اهداف زیر تشکیل گردید: ۱- کمک به فعالین اتحادیه‌های با گرایشات مختلف که قربانی هر شکل از بروز اختناق و سرکوب شده‌اند. ۲- اختناق ضد اتحادیه‌ای، مستقل از وابستگی فعالین و مبارزینی که آنرا متحمل می‌شوند، حمله‌ای جدی به آزادیهای دموکراتیک است بویژه زمانی که اراده این فعالین را به تشکیل اتحادیه‌های مستقل از دولتها نشانه گرفته باشد. تاسیس "سی.پی.اس.آی" (کمیته حمایت و همبستگی بین‌المللی) تجدید پیوند با این سنت قدیمی جنبش کارگری را ممکن ساخت: کمک و حمایت عملی در میان کارگران و سازمانهای کارگری. این کمیته تاکنون به خانواده‌های فعالین زندانی در ۱۳ کشور از جمله پرو، آفریقای جنوبی، توگو، بنن، ماداگاسکار، انگلستان، هائیتی، لهستان، برزیل و... کمک رسانده است. همچنین به آزادی چندین فعال اتحادیه‌ای در انگلستان، ساحل عاج، سنغال و هائیتی کمک کرده است. "سی.پی.اس.آی" به همت فعالین و سازمانهای کارگری و با کمک مالی منظم آنها به موجودیت خود ادامه می‌دهد. "سی.پی.اس.آی" هر ماهه با انتشار یک بولتن نحوه استفاده از وجوهی را که جمع‌آوری می‌کند و همچنین وضعیت فعالینی که به آنها کمک مالی می‌شود را به اطلاع اعضا و کمک مالی دهندگان می‌رساند. ما مبارزه خود را برای حفاظت از حق تشکل با استقلال همه جانبه، گسترش می‌دهیم. تمایل به همبستگی بین‌المللی در میان سازمانها و فعالین کارگری رو به افزایش است. نتایج مثبت کمپینهایی که تا بحال به پیش برده‌ایم و سهم ما در کسب آزادی برای فعالین در بند، ما را قادر کرده است که در تشکیل کمیته‌های دیگر حمایت و همبستگی بویژه در سوئیس، پرو و سنغال شرکت کنیم. برای فعالین زندانی، بدترین چیز سکوت و انزوا است. تشکیل کمیته‌های مشابه باعث می‌شود که این فعالیتها چندین برابر گسترش یابند تا به تقاضاهای فراوان موجود پاسخ گویند. هیچ یک از خانواده‌های فعالین اتحادیه‌ای و زندانی نمی‌بایست بدون درآمد باقی بماند. ما می‌بایست در هر مورد لازم، قادر به ارائه کمکهای حقوقی و پزشکی باشیم. فراتر از حرف، همبستگی بین‌المللی کارگری قبل از هر چیز کمک مادی و مشخص است. با این کمیته می‌توانید با آدرس زیر تماس بگیرید:

Yves Bourdin
1 Square Joliot-Curie
92350 Le Plessis - Robinson,
France

شمسی دنیزار

همچنین ۸۵ هزار کارگر متال روز ۲۶ دسامبر در حمایت از کارگران معدنی و برای شرایط بهتر کار و افزایش دستمزد اعتصاب کردند. به گزارش تایمز مالی احتمال بیوستن کارگران نساجی به اعتصاب نیز زیاد است و تخمین زده می شود که ۳۰۰ هزار کارگر به اعتصاب بپیوندند. به گزارش روزنامه جمهوری چاپ ترکیه، کارگران بخش دولتی حق اعتصاب ندارند ولی با این وجود اتحادیه اعلام کرده اند که در صورتیکه خواستهایشان به تحقق نرسد روز ۳ ژانویه یک و نیم میلیون کارگر در سراسر ترکیه دست به اعتصاب خواهند زد. قابل توجه است که علیرغم غیر قانونی بودن اعتصاب، در طول ۷ ماه اول سال ۹۰ بعثت اعتصاب ۱/۲ میلیون روز کار از دست رفته است. به گزارش تایمز مالی، کارگران با پیشنهاد ۱۲۰ درصد افزایش دستمزد دولت مخالفت کردند و بر خواست ۸۷۶ درصد افزایش دستمزد پافشاری می کنند.

بنا به همین گزارش، رئیس جمهور گفته است: حتی اگر دستمزد کارگران ۶۰ درصد هم اضافه شود کمالاتی ذغال سنگ دو برابر ضرر خواهد کرد.

به گزارش روزنامه "جمهوریت" چاپ ترکیه، محمد تزر رئیس بخش آلکاری اتحادیه کارگران معادن گفت که "شکاف بزرگی بین تقاضای افزایش دستمزد ما و پیشنهاد کارفرما وجود دارد و به توافق رسیدن غیر ممکن است."

خیزش جنبش کارگری ترکیه ده سال پس از کودتا

بنا به اعلام موجودیت این کمیته که یک نسخه آن برای "کارگران امروز" ارسال شده، ضمن اشاره به سکوت رسانهای گروهی غرب در قبال مبارزات کارگران ترکیه آمده است "ما جمعی از کارگران ایرانی در سوئد در همبستگی با هم طبقه های هاپیمان در ترکیه و برای رساندن صدای آنان بکوش تشکیل و سازمانهای کارگری سوئد اقدام به تشکیل این کمیته کرده ایم". این بیانیه در پایان فراخوان داده است "از هر طریق ممکن به این مبارزه یاری برسانند".

به گزارش روزنامه "جمهوریت" چاپ ترکیه، روز ۱۳ نوامبر کارگران ۱۷۱ کارخانه وابسته به سندیگای مستقل "اتومبیل - کار"، "فولاد - کار"، و "سندیگای "توزید کار" وابسته به "حق کار" در یک راهپیمایی در حمایت از کارگران معادن شرکت کردند. در همین روز ۶۰۲ کارگر کارخانه "چین کو" نیز به پشتیبانی از کارگران دست به اعتصاب زدند.

بنا به همین گزارش ۲۸۰ هزار کارگر معادن بخش تولید انرژی کشور که طبق قانون حق اعتصاب ندارند دست به کم کاری زدند.

به گزارش روزنامه دست راستی "حریت" چاپ ترکیه، در روز چهارم اعتصاب ۱۵۰ هزار نفر با شعارهای "مرگ آری، بازگشت نه"، "اوزال باید برود"، "حکومت استعفا" در میتینگ معدنچیان در شهر "زوتولدق" که در محاصره نیروهای امنیتی است، شرکت کردند.

آقای "شمسی دنیزار" دبیر اول اتحادیه معدنچیان طی گفتگویی با بخش ترکی رادیو استکهلم گفت که رادیو و تلویزیون ترکیه در مورد اعتصاب و خواستهای کارگران سکوت کرده اند. آنها فقط خبر آغاز اعتصاب را منتشر کردند و تنها نظرات دولت و رئیس جمهور را بخش می کنند. این رادیو و تلویزیون "اوزال" و حزب "مام وطن" است. ما از کارگران جهان می خواهیم که از ما حمایت کنند و به یاری ما بشتابند.

به گزارش رضا شهرستانی گزارشگر کارگر امروز، صدها هزار کارگر به طرق گوناگون، از اعتصاب و تظاهرات گرفته تا کم کاری و تهدید به اعتصاب به حمایت از معدنچیان برخاسته اند. از سوی دیگر یک "کمیته همبستگی با کارگران اعتصابی ترکیه" توسط کارگران ایرانی مقیم سوئد تشکیل شده است. در

مرکز خبری کارگران امروز: اعتصاب حدود ۵۰ هزار کارگر معادن شهر "زوتولدق" ترکیه که از ۳۰ نوامبر برای ۸۷۶ درصد افزایش دستمزد آغاز شده است با مبارزه برای استعفا "تورگوت اوزال"، علیه جنگ در خلیج فارس و سیاستهای ترکیه در قبال آن در هم آمیخته و حمایت فعال صدها هزار کارگر ترکیه را بخود جلب کرده است. این اعتصابات می رود تا پرونده اوضاع سیاسی دهه ۸۰ ترکیه که مهر کودتای خونین ۱۲ سپتامبر ۱۹۸۰ را بر خود داشت ببندد و آغازگر دهه ۹۰ با مهر جنبش کارگری باشد.

به گزارش رضا شهرستانی گزارشگر کارگر امروز، اعتصاب معدنچیان بدنبال شکست مذاکرات اتحادیه کارگران و "هیئت معادن ذغال سنگ ترکیه" بر سر قراردادهای دسته جمعی آغاز شد از روز دوم مدارس شهر نیز در حمایت از معدنچیان تعطیل گشت. بنا به این گزارش از آغاز اعتصاب شهر "زوتولدق" شاهد تظاهرات و سخنرانیهای کارگران است و مردم شهر وسعا از آنها حمایت می کنند.

تظاهرات حدود ۲۰ هزار کارگر معدن در سوم دسامبر

صلاح الدین آتامان معاون دبیر اول سندیگای معادن ذغال سنگ:

این اعتصاب افق جدیدی در برابر طبقه کارگر ترکیه باز می کند

مهندسی قرارداد و تمام مردم شهر ذوتولدق دست در دست کارگران از اعتصاب پشتیبانی می کنند.

● ک.ا: گویا دولت تصمیم گرفته معادن را ببندد.

● ص.ا: به معادن را ببندند اما هنوز نتوانسته اند آنرا در مراکز کار اعلام کنند. نه اعلام و نه اجرای آن برایشان امکان پذیر نیست. زیرا بدین ترتیب کارگران معادن را وادار خواهند کرد که به حرکتی فراتر از این دست بزنند.

● ک.ا: کارگران اتومبیل ایش، چایک ایش، و لوزدمیرایش تصمیم به اعتصاب گرفته اند، آیا این حرکت کمک مولری برای ادامه اعتصاب شما محسوب می شود؟

● ص.ا: مسلمان، در حال حاضر سلولزایش با ده هزار کارگر، صنایع نساجی با صد و ده هزار کارگر، تورک متال با صد و پنجاه هزار کارگر، تصمیم به اعتصاب گرفته اند و آنرا در مراکز کار اعلام کرده اند.

● ک.ا: در خانه صحبتی دارید بفرمائید؟

● ص.ا: همچنانکه قبلا نیز گفتم از تمام کارگران دنیا که با کارگران اعتصابی ذوتولدق اعلام همبستگی نموده اند، تشکر می کنم.

قرار گرفته اند، انتظار داریم تمام دنیا نیز در جریان آن قرار بگیرند. هم اکنون از بخشهای مختلف کارگران دنیا بخصوص از تشکلهای کارگران معادن بطور مداوم تلگرافهای همبستگی و اعلام پشتیبانی بسوی ما سرازیر می گردد. طبیعتا ما خیلی خوشحال می شویم. این پیشرفتی در ترکیه محسوب می گردد که برای دستیابی به حقوق انسان زحمتکش، کارگران معادن ذوتولدق همبستگی دنیا را بخود جلب کرده اند. از کلبه کسانی که با ما اعلام همبستگی کرده اند از صمیم قلب تشکر می کنیم.

● ک.ا: نظراتن درباره ایجاد کمیتهای همبستگی با کارگران معادن ترکیه چیست؟

● ص.ا: به تمام دنیا اعلام می کنیم کارگران معادن در تمام دنیا برادرند و همه کارگران معدن هستند. برای جلوگیری از شکستن اعتصاب از جانب استثمارگران نیروی کار و جلوگیری از صدور ذغال سنگ به ترکیه، اگر چنین کمیتهایی از جانب کارگران معادن ایجاد گردد ما ازشان ممنون می شویم.

اگر چنین اقداماتی تا بحال صورت گرفته، من بنام تمام کارگران معادن ذوتولدق تشکرات صمیمانه خود را ابراز می دارم.

● ک.ا: برخورد مطبوعات به اعتصاب چگونه است؟

● ص.ا: تمام مطبوعات، تمام نیروهای دمکراتیک، حقوق دانان،

● ک.ا: فکر می کنید اعتصاب معدنچیان تا کی ادامه یابد؟

● ص.ا: این اعتصاب از ۳۰ نوامبر شروع شده و هر روز که می گذرد تعداد کسانی که در اجتماعات اتحادیه شرکت می کنند افزایش می یابد. کلبه مردم ذوتولدق از مردم زحمتکش و روستایی تا مهندس و وکیل در این اجتماعات شرکت می کنند. ما تا دستیابی به مطالباتمان به اعتصاب ادامه خواهیم داد.

● ک.ا: آیا این اعتصاب را بعد از کودتای نظامی در سال ۱۹۸۰ بعنوان سرآغاز یک دوره نوین ارزیابی می کنید؟

● ص.ا: به، این اعتصاب افق جدیدی را در برابر طبقه کارگر ترکیه باز می کند. کارگران معدن دستمزدشان کم است، دیگر صبرشان تمام شده و برای رسیدن به حقوق طبیعی خود، برای جایگزین کردن دمکراسی در تمام ابعادش و برای کسب تمام مطالبات خود به مبارزه ادامه خواهند داد.

● ک.ا: نظراتن در باره بحران خلیج فارس چیست؟

● ص.ا: یک و یک و نیم میلیون انسانی که در شهر ذوتولدق زندگی می کنند هم صدا با ما می گویند "جنگ، نه".

● ک.ا: از کارگران دیگر کشورها چه انتظاری دارید؟

● ص.ا: حال پس از اینکه مردم ترکیه در جریان وضعیت اجتماعی ما

تغییر قانون کار در ونزوئلا

مرکز خبری کارگران امروز: هفته آخر نوامبر دولت ونزوئلا تغییر قانون کار این کشور را تصویب کرد که بر اساس آن ساعات کار کاهش می یابد، مرخصی دوران زایمان بیشتر می شوند و اتحادیهها تحت نظارت بیشتر دولت قرار می گیرند.

به گزارش تایمز مالی، تغییر در قانون کار فعلی که در دهه ۳۰ تصویب شده مورد استقبال کارگران و مخالفت شدید سرمایه داران قرار گرفته است.

بنا به این گزارش، سازمان کارفرماها ضمن اعتراض به این اقدام تهدید کرده است که کارگران را اخراج و از استخدام کارگران زن خودداری خواهد کرد. رئیس جمهور ونزوئلا که قانون جدید با امضای وی به تصویب نهای رسیده با سرمایه داران هم نظر است ولی تحت فشار دولت آنرا تصویب کرده و افزوده است که قانون کار را بعدا تغییر خواهد داد.

این گزارش حاکی است اتحادیههای کارگری ونزوئلا تهدید کرده اند که اگر اخراج کارگران افزایش پیدا کند دست به اعتراض خواهند زد و از دولت خواسته اند که در مقابل آن عکس العمل نشان دهد.

همبستگی با "نیو دایرکشن"

مرکز خبری کارگران امروز: دومین کنفره "نیو دایرکشن"، اپوزیسیون رسمی و درونی اتحادیه کارگران اتومبیل سازی آمریکا، در اوائل نوامبر و با شرکت ۲۵۰ نماینده برگزار شد. علی جوادی همکار کارگر امروز که به نمایندگی از طرف "کمیته همبستگی کارگران ایران و آمریکا" در این کنفره حضور یافت، پیامی قرائت کرد که خلاصه آنرا می خوانید.

همه می دانند که کارگران ایران از پایه های ترین حقوق خود، حق تشکل، اعتصاب، قرارداد دسته جمعی، بیمه بیکاری، بیمه درمانی، و حق زندگی بعنوان اعضای آزاد جامعه محرومند. ولی علیرغم تمام این محرومیتها و مشکلات کارگران ایران هر روز برای بهبود سطح معیشت خود و شرایط کار بهتر مبارزه می کنند.

سطح معیشت شما در آمریکا، مکزیک، اروپای شرقی، ایران و کشورهای دیگر نیز مورد حمله قرار گرفته است. شما تحت فشار هستید زیرا رهبری اتحادیه روابط مسالمت آمیزی با کمپانیها دارند. شما بعثت اینکه اتحادیه توسط تودهای کارگر کنترل نمی شود تحت فشار هستید. شکست شما در این مبارزه بعنوان ابزاری برای تحت فشار گذاشتن کارگران دیگر آمریکا، کانادا، بریتانیا، بلژیک، فرانسه، ایران و غیره مورد استفاده قرار خواهد گرفت.

در حقیقت کمپانیها از طریق فعالیت در کشورهای که نیروی کار ارزان است و قانون کار ضد کارگری است، حق اعتصاب غیر قانونی است سود بیشتری کسب می کنند. این وضعیت کارفرماها را تشویق می کند که تشکلهای کارگری در آمریکا و یا هر جای دیگری که کارگران از وضعیت بهتر کاری و دستمزد برخوردارند را سرکوب کنند.

خواهران و برادران کارگر: همبستگی همیشه پر قدرت ترین سلاح کارگران جهان بوده است. ما برای شما آرزوی موفقیت می کنیم و امیدواریم که در مبارزه برای کسب مجدد اتحادیه خویش پیروز شوید.

جنبش کارگری ترکیه دوران کودتا را پشت سر می گذارد

محمد آذری

دهه هفتاد، دهه پر تحولی در جامعه ترکیه بود، دهه اعتلای جنبش کارگری و تشدید مبارزه طبقاتی، دهه ای که در آن طبقه کارگر با اعتراض و اعتصاب تا ایجاد پاریکاد خیابانی پیش رفت و همه جناحهای بورژوازی را در وحشت فرو برد.

اول ماه مه ۱۹۷۶ طبقه کارگر نشان داد که به مدعی جدی در جامعه ترکیه تبدیل شده است. سال بعد بورژوازی مزدوران جریانات راست را برای ایجاد و درگیری به میان تظاهرات اول ماه مه کارگران فرستاد که طی آن ۳۷ کارگر کشته و صدها نفر دیگر زخمی شدند.

سال ۱۹۷۸ در شهر "ماراش" جریانات جنبش به همراه تودهای کارگر و زحمتکش چندین روز در مقابل ارتش و پلیس ضد شورش جنگیدند. در جریان این نبرد صدها تن به خاک افتادند.

۱۹ فوریه ۱۹۸۰ در محله کارگری "گول تبه ازیمیر" کارگران در مقابل ارتش سنکربندی کردند و بیش از یک هفته جنگیدند که در نتیجه آن دهها کارگر کشته شدند.

بعد از سرکوب اول مه ۱۹۷۷ بحران

انتخابات لهستان و

شکاف در اتحادیه همبستگی

نادر بکتاش

بقیه از صفحه اول

اما واقعا این پیروزی کیست؟ در آستانه دور دوم انتخابات کارگری ۴۵ ساله با تعصب به گزارشگر تلویزیون فرانسه گفت: "من به والسا رای می دهم. زیرا او یک کارگر است و به ما خیانت نمی کند." اما والسا و اتحادیه همبستگی هر دو در طول دهه ۸۰ تغییر کرده اند.

نظریه‌های رهبری اتحادیه همبستگی در اواسط سالهای ۷۰ بسته شد. بدنبال افزایش قیمتها و دو اعتراض بزرگ کارگری که در اوایل و اواسط دهه ۷۰ علیه آن صورت گرفت و توسط دولت سرکوب شد، عده‌ای از روشنفکران که خود پلست فندان آزادیهای دموکراتیک با دولت درگیر بودند تشکلهایی به نام "کمیته های دفاع از کارگران" ایجاد کردند. این حرکت در ادامه خود منجر به شکل گیری کمیته‌های بنیانگذار "اتحادیه‌های آزاد" شد. لئو والسا عضو یکی از همین کمیته‌ها، کمیته قوی "لیتورال" بود. "کمیته دفاع از کارگران" در بیانیه خود اعلام کرده بود که هدفش کمک به کارگران و دیگر افشار جامعه برای ایجاد تشکلهای مستقل خود است، هیچگونه هدف سیاسی را تعقیب نمی کند و خواهان کسب قدرت سیاسی نیست. روشنفکرانی نظیر "ژاسک کورن"، "ژرمک"، "آدام مینسکی" و... که بعدا در سالهای ۸۹ و ۹۰ عضو کابینه و یا پارلمان شدند یا خود بنیانگذار "کمیته دفاع از کارگران" بودند یا اینکه بعدها به آن پیوسته بودند. همین کمیته‌ها بودند که در همان گامهای اولیه رهبری اتحادیه همبستگی را، که در اعتراضات بزرگ تابستان سال ۸۰ تشکیل و قانونی شده، بدست گرفتند.

از همان زمان آشکار بود که سه سنت فکری - اجتماعی متفاوت برای شکل دادن به هویت اتحادیه همبستگی در جدال هستند.

۱ - روشنفکرانی که خواستار دموکراتیزه کردن جامعه و گرفتن حق فعالیت فکری، سیاسی و فرهنگی خودشان بودند و به اتحادیه همبستگی و طبقه کارگر صرفا بعنوان ابزاری برای فشار بدولت می نگریستند. این روشنفکران که حدود یک نسل در سالهای ۶۰ و ۷۰ بر سر مسائل مختلف با دولت منازعه داشتند با درک عدم کارایی اعتراضات خود و مشاهده قدرت کارگران که بویژه در اعتصابات نیمه اول دهه ۷۰ رخ داده بود به سمت کارگران جهت گیری کردند. در نظر اینها اتحادیه‌های کارگری بخشی از دستگاه دموکراسی، نظیر دموکراسیهای غربی، بودند.

۲ - سنت اعتراض رادیکال و مستقیم کارگری یکی دیگر از ارکان تشکیل دهنده اتحادیه همبستگی بود که اگر چه در تمام این سالها حضور سنگین خود را حفظ کرده است اما از فقدان انسجام نظری و بی سر و سامانی تشکیلاتی رنج می برد. سنت اعتراض رادیکال و مستقیم کارگری علاوه بر پیشینه جهانی‌اش ریشه در تاریخ نزدیک جنبش کارگری لهستان هم دارد. مبارزات کارگران لهستان در سال ۱۹۵۶ که بطرز خوبی سرکوب شد به درجه زیادی مهر این سنت را بر خود حمل می کرد. جنبش کارگری لهستان در آن دوره مسئله سیستم شوراها را کارگری را چنان به مسئله روز جامعه تبدیل کرد که کابینه‌ای که بعد وقایع آن سال بسر کار آمد اعلام خطر کرد که اگر شوراها کارگری تحقق یابند وجود دولت را زاید می کنند. این دولت هر چند ناچار

شد قوانینی را بمنفع شوراها کارگری تصویب کند اما در عمل و بتدریج آنها را بی محتوا و مضمحل کرد. وجود این سنت مبارزه کارگری پافشاری بر خواستهای کارگری و لزوم اتکا به نیروی خود کارگران را دائما مطرح نگه داشت. در مذاکرات اتحادیه همبستگی با دولت در سال ۸۰ که در گدانسک برگزار شد و در ۸۱ پیش از کودتای نظامی، بلندگوها همزمان گفتگوها را برای سایر کارگران که در جلسات نبودند پخش می کردند. چنین درجه‌ای از حضور مستقیم توده کارگر قطعا در هیچ یک از اتحادیه‌های قدیمی اروپای غربی مشاهده نمی شود. در مورد تقابل رادیکالیسم کارگری و لیبرالیسم روشنفکران "استالیسزکس" جامعه شناس لهستانی که در مذاکرات سال ۸۰ مشاور کارگران بود می گوید "کارگران مخالف بودند. همین. و دقیقا همین تحریف شد. ما آنها را بنبوی لیبرال کردیم."

۳ - اتحادیه‌گرایی یعنی دفاع از منافع کارگران در چهارچوب حفظ نظام موجود یکی دیگر از ارکان مشكله اتحادیه همبستگی است. این سنت در میان خود کارگران لهستان نفوذ خیلی کمتری دارد و در واقع ارمان روشنفکران سوسیال دموکرات است و تداومش به درجه زیادی ناشی از ضعف گرایش رادیکال کارگری و قدرت و پشتوانه روشنفکرانه آن است.

این سه سنت و گرایش که در جامعه لهستان موجود بودند در ماه اوت سال ۸۰ زیر چتر تشکیلاتی اتحادیه همبستگی تحت رهبری کارگران متمایل به اتحادیه‌گرا و روشنفکران سوسیال دموکرات گرد آمدند. طرح جمهوری خود گردان کنکره اول اتحادیه همبستگی در سال ۸۱ در واقع پلاتفرم ائتلاف روشنفکران و کارگران اتحادیه‌گرا بود.

بعد از کودتای ۸۱ تا سال ۸۹ که با بقدرت رسیدن اتحادیه همبستگی روند جدایی اجتماعی و تشکیلاتی این گرایشات تشدید شد هر کدام از جریانات فوق با خواستها و شیوه‌های خویش فعال بودند. رهبری روشنفکری - کارگری اتحادیه همبستگی بدنبال سازش و مذاکره با دولت بود و کارگران مبارز خواستار طرح

مطالباتشان و تحقق آنها به نیروی مستقیم خود بودند. این تفاوتها از زمان به قدرت رسیدن اتحادیه همبستگی بعضا به نقطه مقابل هم تبدیل شدند و کم نبود مواردی که والسا کارش خواباندن اعتصاب شد و حتی تا آنجا پیش رفت که اخیرا اعلام کرد که اتحادیه همبستگی، دیگر هیچ کاری ندارد و باید منحل شود (کارگر امروز شماره ۵). در این دوره سنت اعتراض مستقیم و رادیکال کارگری در میان کارگران و تا حد زیادی در بدنه خود اتحادیه همبستگی به فعل و افعال پراکنده مشغول بود و حتی دست به ایجاد برخی تشکلهای هم زد که از آن جمله میتوان اتحادیه "همبستگی مبارز" را نام برد که دو تن از رهبران آن زلدان و تبعید شدند. تشکیلات دولت "همبستگی" در ۸۹ و به قدرت رسیدن روشنفکران با سیاستهای لیبرالی اقتصادی، ائتلاف رهبری را در هم شکست و والسا و دوستانش را که کاملا در حاشیه قدرت دولتی قرار گرفته بودند مجددا به سمت توده کارگران کشانید. کنکره دوم همبستگی که در اوایل سال ۹۰ برگزار شد در واقع جدایی کامل روشنفکران ناسیونالیست و اینک لیبرال شده همبستگی را از کارگران بنمایش گذاشت. در حالیکه کارگران حاضر در کنکره خواهان بحث در مورد آینده اقتصادی جامعه و مطالبات خود بودند وزیر اقتصاد تنها برای مدتی کوتاه در کنکره حاضر شد و به سوالات کارگران هم پاسخی نداد. از طرف دیگر والسا هم گناه تمام ضعفها و اشتباهات و اوضاع بد را به دوش روشنفکران انداخت. اما از نظر بیشتر نمایندگان کارگری، همانانکه از نظر اکثریت کارگران لهستان، پرورده ائتلاف روشنفکران و دولت تازه بقدرت رسیده آنها با کارگران بسته شده بود. آنها این گسست را در همان کنکره با اعتراض علیه اخراج، بیکاری و فقر فزاینده نشان دادند و بعدها هم در همین انتخابات ریاست جمهوری از طریق تحمیل یک شکست دردناک به مازوفسکی در مقابل یک رقیب انتخاباتی که شعارش تقدیس پول بود و اینکه به جرم افترا تحت تعقیب است، بر آن مهر تأیید زدند. در این کنکره در واقع سنت اعتراض

کارگری دنبال تصفیه حساب با گرایشی بود که توسط والسا و دوستانش نمایندگی می شد و می کوشید که حداقل بار دیگر آنها را به سمت مطالبات و منفعت کارگری جلب کند. در کنکره والسا و دوستانش با ظفره رفتن، عوامفریبی، سکوت، اشک ریختن، تهدید به ترک جلسه و امثالهم و بویژه به این دلیل که علیرغم هر چیز کارگرند و خودی محسوب می شوند، توانستند از زیر بار انتقادات شاه خالی کنند.

لئو والسا کارگر کشتی سازی گدانسک اینک به کاخ ریاست جمهوری لهستان راه یافته است. صرفنظر از جاه طلبی های شخصی، وی نماینده گرایشی است که می خواهد تمام آن تضارینی عمیق کارگران از بیکاری و فقر و اخراج را تبدیل به نفرت از روشنفکران، یهودیان و غیره بکند. او وعده یک لهستان قدرتمند با ارتشی نیرومند را می دهد و بر آتش شوونیسم می دمد. لئو والسا این توهم را ایجاد می کند که قادر است با همان سیاستهای اقتصادی دولت ساقط شده و ایجاد بازار، برای همه پول و رفاه به ارمغان بیاورد. کم نیستند کارگرانی که هنوز به وی توهم دارند. اما در عین حال بسیار زیادند کارگرانی که خواهان تعقیب منافع خود و تلاش برای سازماندهی کارگری هستند. یکی از فعالین جنبش کارگری لهستان در مصاحبه‌ای با کارگر امروز شماره ۳ می گوید: "من فکر می کنم اکثریت کارگران در حال حاضر به این فکر می کنند که اتحادیه خودشان را بوجود بیاورند. در ذوب آهن "لواها" که من در آن کار می کنم در حال حاضر پنج مرکزیت مختلف برای ایجاد سندیکاهای مختلف بوجود آمده است. کارگرانی می توانند خودشان را نشان بدهند، در باره مطالبات خودشان بحث کنند و آنرا ارائه بدهند. من... معتقدم که مدل و الگوی سرمایه‌داری غرب هیچ چیز مثبتی به ارمغان نخواهد آورد... باید دنبال چیز دیگری گشت."

نویسنده مقاله در دانشکاه پاریس تز خود را در رشته جامعه شناسی سیاسی درباره لهستان و اتحادیه همبستگی نگاشته است.

پدین ترقیب کم کاری می کنند. و یا اعتراض به سیاست سانسور و تقهش مطبوعات کارگران تصمیم می گیرند در طول کار در کارخانه با هم و با سرپرستها و مدیران کلمه‌های رد و بدل نکنند. و یا برای ایجاد اختلال در تولید و کم کاری هزاران کارگر در حین کار به پزشک کارخانه مراجعه و اظهار کسالت و ناخوشی می کنند. این شیوه از مبارزات در جلب حمایت توده‌ها از اعتصاب و مبارزات کارگری بقدری موثر واقع شده است که اغلب توده‌های مردم به شیوه‌های مختلف از مبارزات کارگری پشتیبانی کرده‌اند.

در دهه گذشته کارگران پیشرو در بین کارخانه‌ها و شهرهای مختلف کارگری شبکه‌های ارتباطی و خبررسانی مختلفی بوجود آوردند، بطوریکه هر اعتراض و اعتصاب کارگری سریعاً در کارخانه‌ها و در سطح جامعه بسرعت انعکاس یافت و حمایت توده‌ها را به خود جلب کرد. وجود شبکه‌های ارتباطی منظم و مبلغین کارگری در توده‌های شدن شعارها و خواست کارگران نقش بسزایی داشته است. چنانکه شعار اعتراضی کارگران در "ما نان می خواهیم" تقریبا در مدت کوتاهی به شعار همه کارگران ترکیه تبدیل گردیده است.

با نگاهی به جنبش کارگری ترکیه می توان دریافت که این جنبش مواضع زیادی را پشت سر گذاشته است. کاهش نفوذ اتحادیه‌های رسمی دولتی، بیاغتمداری احزاب سنتی بورژوازی، آبدیده شدن رهبران عملی جوان، شکل گیری اتحادیه‌های کارگری مستقل، رادیکالیزه شدن شیوه اعتراضات کارگری و شکل گیری شبکه‌های ارتباطی زمینهای مساعدی را برای پیشرویهایی جدی تر و تازه‌تر ایجاد کرده است. *

گرایشات راست اتحادیه‌ها را بی‌اعتبار ساخته، تا جائیکه اتحادیه رسمی دولتی "تورک‌ایش" اهمیت و اعتبار خود را در بین کارگران از دست داده است. امروز "تورک‌ایش" نمی تواند ما را تسلیم کند" به یک شعار عمومی در بین کارگران تبدیل گردیده است. اینجا و آنجا اتحادیه‌های مستقلی شکل گرفته‌اند، رهبران تازه و جوان کارگری بار آمده‌اند، وزن کمی طبقه کارگر و تمرکز آنها در شهرها افزایش یافته است. اکنون کارگران ۴۷ درصد جمعیت فعال کل کشور و ۶۷ درصد جمعیت فعال شهرها را تشکیل می دهند. از تغییرات جدی و مهم دیگر ارتقاء سطح آموزش و میزان سواد کارگران است. نزدیک به ۳۰ درصد کارگران به دبیرستان و دانشگاه رفته‌اند. در کل ۲ تا ۳ درصد از کارگران ترکیه را کارگران بیسواد تشکیل می دهند. ۴۰ درصد از طبقه کارگر متعلق به نسل دوم کارگری هستند، به این معنی که والدین آنها نیز کارگر بوده‌اند.

در نیمه دوم دهه ۸۰، کارگران پیشرو شیوه‌هایی را در دستور جنبش کارگری قرار دادند که نه تنها صفوف طبقه، بلکه جامعه و سایر اقشار زحمتکش و تهیدست را نیز تحت تاثیر قرار داد. برای نمونه، کارگران چند کارخانه در اعتراض به سطح پائین دستمزدها مدتها ریش و سبیل خود را نمی تراشیدند و در مقابل سؤال مردم جواب می دادند که با توجه به سطح پائین دستمزدها نمی توانند به سرو وضع خود برسند. و یا کارگران چند کارخانه همزمان تصمیم می گیرند در حین کار فقط یک دست خود را به کار بیاورند، آنها اعلام می کنند که کارفرماها و مدیران اعلام می کنند که با این دستمزدهای ناچیز فقط یک دست ما توان کار کردن دارد و

کارگر در اعتصابات و اعتراضات مختلف شرکت کردند.

یکی از عرصه‌های مهم مبارزه کارگران احیای مراسم اول ماه مه بود. در ترکیه چگونگی برگزاری اول ماه مه سنتا نشانگر توازن قوا بین کارگران و سرمایه‌داران است. بعد از اول مه خونی ۱۹۷۷ برگزاری روز کارگر طی فرماتی از طرف اجویت ممنوع شد. بعدا حکومت نظامیان آنرا تعطیل بپاره محسوب کرد. طبقه کارگر ترکیه از سال ۱۹۷۹ تا ۱۹۸۸ این روز را در محافل و گردهماییهای کوچک جشن می گرفت. سال ۱۹۸۸ تحت تاثیر مبارزات کارگری، چند روز مانده به اول مه تقریبا تمام مطبوعات به حقانیت برگزاری این مراسم کارگری صحنه گذاشتند، تا جائیکه دمیرل که خود بانی اول مه خونی ۱۹۷۷ بود اعلام داشت که با مراسم جهانی کارگران مخالفت نخواهد کرد. اما در نتیجه حمله پلیس به تظاهرات کارگران، یک کارگر کشته، دهها نفر زخمی و ۵۰۰ نفر دستگیر شدند. علیرغم سرکوب مراسم روز کارگر جنبش کارگری نشان داد که قادر است اقدامات فراتر از قوانین بورژوازی را در دستور بگذارد و افکار عمومی جامعه را به حقانیت عمل خویش متقاعد سازد. یکروز بعد از حمله پلیس به تظاهرات اول ماه مه ۵۰۰ روزنامه‌نگار در مقابل پارلمان علیه وحشیگری رژیم دست به تظاهرات زدند.

در چند دهه اخیر و بخصوص دهه گذشته بموازات تحولات سیاسی اجتماعی جامعه ترکیه، ذهنیت، بافت، شکل و شیوه مبارزه طبقه کارگر نیز دستخوش تحولات جدی شده است. کارگران به نسبت دهه‌های قبل به دولتها و اپوزیسیونهای بورژوازی کمتر اعتماد دارند. رادیکالیسم کارگری،

سال ۱۹۸۳ قوانین نظامی تا حدودی محدود گردید و بعد از انتخابات نوامبر همان سال اجازه محدود فعالیت سیاسی به احزاب سنتی بورژوازی داده شد. در این انتخابات حزب مام‌الوطن به رهبری تورکوت اوزال اکثریت آرا را بدست آورد و کتغان رهبر کودتاجان به مقام ریاست جمهوری رسید. اوزال نماینده مدرنیسم صنعتی با تبلیغ ایجاد ترکیه مدرن و رست دموکراسی خواهی و تامین حقوق بشر کوشید ترکیه را به جرگه کشورهای بازار مشترک اروپا وارد کند و بهمین جهت برای پیشبرد برنامه‌های اقتصادی خویش هر چه بیشتر به وامهای بانک جهانی تکیه زد. هم اکنون میزان دیون خارجی ترکیه به ۳۶/۷ میلیارد دلار می رسد. بهره سالانه این دیون در سال ۱۹۸۹ هفت میلیارد دلار بود. در دوران حکومت اوزال، بدنبال سرکوب جنبش کارگری حمله به سطح معیشت طبقه کارگر به دستور قرار گرفت. اوزال برنامه ریاضت اقتصادی خود را زمانیکه کارشناس اقتصادی کابینه دمیرل بود، ارائه داد و حال در مسند قدرت با جدیت تمام آنرا دنبال کرد. تا جائیکه در سال ۱۹۸۷ طبقه کارگر ترکیه کمترین دستمزدها را داشت.

از سال ۱۹۸۳ به بعد جنبش کارگری بتدریج به التیام زخمهای خود پرداخت و در مقابل برنامه ریاضت اقتصادی دولت قد علم کرد. سال ۱۹۸۸ فقط عطفی در جنبش کارگری ترکیه محسوب می شود. در این سال طبقه کارگر در دفاع از سطح معیشت خویش تحت رهبری کارگران پیشرو و اتحادیه‌های مستقل اعتصابات موفقی را پیش برد تا جائیکه دستمزدها ۱۴۱ درصد افزایش یافت و در برخی از رشتها جق اعتصاب، به دولت و کارفرماها تحمیل شد. در این سال ۲/۵ میلیون

سیاسی در جامعه عمیق تر شد و دولت سوسیال دموکرات اجویت بیشتر تحت فشار رادیکالیسم کارگری و جناحهای راست بورژوازی قرار گرفت. طبقه کارگر خواهان بهبود وضع معیشتی و اقدامات رادیکالتر در جامعه بود. پیشرویهایی طبقه کارگر در زمینه شکل و افزایش دستمزدها، وجود آزادیهای سیاسی در جامعه و قانونی دولت اجویت در مقابله با آنها، همه جناحهای بورژوازی را در سرکوب خویش جنبش کارگری و سلب اعتماد از دولت متحدالقول ساخت.

بورژوازی ترکیه به تجربه دریافته بود که تنها حکومت نظامیان و کشتار خویش می تواند آنها را از مخمصه نجات دهد. آنها مانند سالهای ۱۹۶۲ و ۱۹۷۱ نجات سرمایه را بدست ژنرالها سپردند. دسامبر ۱۹۸۰ ارتش به رهبری کتغان اوون به خیابانها ریخت و در سراسر کشور حکومت نظامی اعلام کرد.

نظامیان قبل از هر چیز با هجوم به دفاتر اتحادیه‌ها، اموال آنها را ضبط و تشکلهای کارگری را از بین بردند و در همان گام نخست ۵۲ تن از رهبران اتحادیه "دیسک" را به همراه ۱۱۴۷ تن از اعضای آن دستگیر و بعد از ماهها شکنجه به دادگاههای نظامی سپردند. این محاکمات حتی تا سال ۱۹۸۸ ادامه یافت. ۳۰۰ کارگر معدن بجرم همکاری و جواب مثبت به فراخوان احزاب چپ غیرقانونی در دادگاه نظامی ارتش محکوم شدند. زندانهای طویل‌المدت محکوم شدند. بعد از سرکوب جنبش کارگری لویت به احزاب و نشریات آنها رسید و بدین ترتیب فضای رعب و وحشت برجامعه حاکم گشت و طبقه کارگر تعداد بسیاری از رهبران خود را از دست داد و بمدت ۳ سال از هر حرکت متشکل بازماند.

کارگران امروز

لارش کارلسون عضو :

تنها راه موجود سوسیالیسم است

لارش کارلسون عضو رهبری موقت "آرنتار لیستان"، قبل از تبدیل شدنش به حزب، بود و در کنگره اول آن به عنوان عضو علی‌البدل رهبری حزب "آرنتار لیستان" انتخاب شد. وی کارگر کارخانه ولوو، واقع در شهر گوتهبرگ سوئد است. همکار ما بهزاد بارخدائی گفتگویی با لارش کارلسون ترتیب داده است که بخشهایی از آنرا خواهید خواند. یادآوری کنیم که کارگر امروز در دو شماره قبل گفتگوهایی با "اوکه ویکلوند" و "شل اریکسون" از رهبران حزب "آرنتار لیستان" بچاپ رسیده است.

● کارگرمروز: حزب "آرنتار لیستان" چرا و چگونه از دل سوسیال دموکراسی سوئد بیرون آمد؟
● لارش کارلسون: پیرو سه چرخش به راست رهبری سوسیال دموکراسی و پیدایش اختلافات میان بخش دولتی حزب و فعالین متصل به جنبش اتحادیه‌ای به شکل گیری آرنتار لیستان منجر شد.
● ک.ا: چرا اسم این حزب آرنتار لیستان است؟
● ل.ک: قبل از هر چیز مشخص کردن هویت این جریان مد نظر است. بخصوص در شرایطی که کارگران احساس می‌کنند هیچ نیروی سیاسی وجود ندارد که خواستهای آنها را نمایندگی کند. منظور متصل شدن و تداعی شدن با جنبش کارگری است. البته این مساله باین معنی نیست که گروه‌های دیگر نمی‌توانند در این جریان شرکت کنند.
● ک.ا: آیا هدف شما ایجاد یک حزب کارگری برای شرکت در انتخابات پارلمان است؟
● ل.ک: برای من انتخابات در خود مساله مهمی نیست. باید یک حزب کارگری وجود داشته باشد که بتواند طبقه کارگر را متحد کند و علیه سیاستها و تضيیقات بایستد و در دراز مدت بتواند قدرت را در دست بگیرد.
● ک.ا: بنظر می‌رسد که در حزب آرنتار لیستان جناحهای مختلفی وجود

دارد. اختلاف نظرها بر سر چیست و شما خود را متعلق به کدام جناح می‌دانید؟
● ل.ک: بنظر من اشتباه است که اسم جناح روی آنها بگذاریم. هنوز دسته بندی مشخصی صورت نگرفته است. درستتر است بگوئیم آدمهای مختلفی با سبتهای مختلف دور هم جمع شده‌اند. سه گروه را می‌توان نام برد: یکی ریشه در چپ قدیم دارد که شامل جریانات مائوئیستی و دیگر جریانات چپ است. دیگری سوسیال دموکراتها هستند که می‌خواهند از نو یک حزب قوی سوسیال دموکرات بسازند. بخش دیگر سوسیالیستهای هستند که با جهت گیری جدید در کنگره حضور داشتند، که هم از چپهای سابق تشکیل شده و هم از معترضین سوسیال دموکرات که در جستجوی یافتن راه حل برای معضلات طبقاتی هستند. این گروه می‌خواهد که آرنتار لیستان یک حزب کارگری شود که به سؤال بنیادی کسب قدرت اجتماعی توسط کارگران جواب گوید. مساله کسب قدرت از مسائل محوری است که می‌تواند جواب معضلات جامعه امروز را بدهد. برای من مهمترین مساله کسب قدرت اجتماعی توسط کارگران و حکومت کارگری است. تنها راه حل موجود راه حل سوسیالیستی است. یا سوسیالیسم و یا ویرانی کل جامعه. راه دیگری نیست. ما باید بتوانیم به کلیه مسائل کارگران پاسخ دهیم و برنامه و

راه‌های قابل قبول ارائه دهیم.
● ک.ا: آیا آرنتار لیستان دارای مواضعی سندیکالیستی است و یا اینکه حزبی سوسیالیست و انترناسیونالیست است؟
● ل.ک: اگر کنگره را بخواهم ارزیابی کنم در آن تمایلات قوی ناسوسیالیستی وجود داشت ولی افرادی هم انترناسیونالیست بودند و خواهان ایجاد یک حزب انترناسیونالیست. بنظر من با همکاری انترناسیونالیستی می‌توان به مساله جامعه اقتصادی اروپا و تمام بحرانهای سیاسی موجود جواب داد.
● ک.ا: نظراتان راجع به ادغام اروپا و جامعه اقتصادی اروپا چیست؟
● ل.ک: آرنتار لیستان قطعنامه‌ای در مورد جامعه اقتصادی اروپا به تصویب رساند که برنامه صحیحی است. ولی هنوز بحث زیادی راجع به این مساله نداشته‌ایم. ما به اروپای سرمایه‌داران نه گفته‌ایم و موافق اروپای کارگران هستیم.
● ک.ا: نظراتان راجع به جامعه رفاه مدل اسکاندیناوی چیست و آینده آنرا چگونه می‌بینید؟
● ل.ک: می‌توان گفت که مدل سوسیال دموکراسی به آخر راه رسیده است و آینده‌ای ندارد. سوئد، بخاطر وضعیت خاص خود، توانست بعد از جنگ جهانی دوم سطح زندگی طبقه کارگر را پیش از ارتقا دهد، بدون اینکه ضروری به سرمایه بخورد. امروز می‌بینم که همکاری سوسیال دموکراسی و سرمایه دیگر امکان پیشروی ندارد. بخش خصوصی بطور فزاینده‌ای جای بخش عمومی (دولتی) را می‌گیرد. سرمایه سودش را در جایی که امکان بازدهی بهتر دارد سرمایه گذاری می‌کند. سرمایه دارد حقوق بدست آمده و دستاوردها را بازپس می‌گیرد.
● ک.ا: تعرض به دستاوردهای کارگران سوئد آغاز شده است، چگونه می‌توان با این روند مقابله کرد؟
● ل.ک: سطح زندگی کارگران دارد هر روز پائینتر و پائینتر می‌آید. کارگران سوئد هنوز در مقایسه با کشورهای دیگر شرایط بهتری دارند. ولی این وضعیت دارد از بین می‌رود. البته باید گفت که محدودیتهایی برای بازپس گیری حقوق کارگران موجود است. تنها راه مقابله با این وضعیت بسیج جنبش اتحادیه‌ای و جنبش کارگری در برابر این حملات است. نباید این وضع را قبول کرد. باید به کارگران منافعتشان را نشان داد.
● ک.ا: آگاهی بین‌المللی طبقاتی در

میان کارگران سوئد به چه میزان است و چه نقشی برای کارگران سوئد در جدال طبقاتی در صحنه جهانی قائلید؟
● ل.ک: کارگران سوئد در مورد مسائل جهانی آگاهی نسبتاً خوبی دارند و مطمئنم که در دنیا چه می‌گذرد. ولی از آنجا که این مسائل بطور مستقیم بر زندگیشان تاثیر نمی‌گذارد در نتیجه برخورد فعالی ندارند. البته آگاهی طبقاتی در میان بخشهای مختلف کارگران متفاوت است. کارگران معدن و بارانداز سنتا آگاهترند. کارگران سوئد متشکل ترین بخش کارگران جهان هستند ولی هنوز پاسپوند. باید برای حفظ دستاوردها و حقوقشان مبارزه کنند تا بتوانند در سطح جهانی نقشی داشته باشند و در مقابل تهاجم امپریالیسم بایستند.
● ک.ا: رشد احزاب راست و راستیست را چگونه توضیح می‌دهید و چه برنامه‌ای برای مقابله با آنها دارید؟
● ل.ک: فکر نمی‌کنم آنها خطر بزرگی باشند. جست و خیزهایی انجام می‌دهند. جریانات فاشیستی نمی‌توانند امروز خیلی بزرگ شوند. چون پایگاه اجتماعی ندارند. باید از ماتریال موجود آنها حرکت کرد. البته نیروهای دارند ولی رشدشان بنظم عملی نیست. در هیچ کشور اروپایی نیروهای فاشیستی نمی‌توانند مثل دهه ۳۰ رشد کنند. در آن زمان فاشیسم پایه اجتماعی داشت. جریانات فاشیستی نمی‌توانند در محیطهای کارگری پشتیبانی جلب کنند. وجود راسیسم طبیعی است ولی نیروهای منزوی هستند. حلاتی انجام می‌دهند ولی از این فراتر نمی‌توانند بروند. حملات آنها پشتیبانی مردم را جلب نکرده است.
● ک.ا: در کنگره خواست ممنوعیت جریانات فاشیستی رای نیاورد، نظرت چیست؟
● ل.ک: بنظر من این خواست صحیح نیست. مبارزه با راسیسم را نمی‌توان با دولت بورژوازی پیش برد. باید در میدان عمل و در خیابان با آنها مبارزه کرد. بمحض اینکه قانونی برای ممنوعیت جریانات راسیستی تصویب شود، این قانون را علیه طرف دیگر استفاده می‌کنند. بنظر من باید سینه به سینه در مقابل فاشیستها ایستاد. با آنها نمی‌شود بحث کرد.
● ک.ا: موقعیت کارگران مهاجر در سوئد را چگونه می‌بینی و فکر می‌کنی برای همبستگی کارگران سوئدی و خارجی چه باید کرد؟
● ل.ک: در مقایسه با کارگران

سوئدی کارگران خارجی دارای وضعیت اجتماعی پائین تری هستند. اغلب آنها بدترین کارها را دارند. بین کارگران سوئدی و خارجی در محلهای کار هیچ مشکلی وجود ندارد. ولی مساله مهم اینست که کارگران خارجی در محلهای کار فعال شوند. در حال حاضر آنها خیلی پاسپوند. بهترین روش اینست که در جمعهها و بحثها حاضر شوند، با کارگران دیگر تبادل نظر کنند و به آنها نزدیک شوند.
● ک.ا: در مورد ۳۵ ساعت کار در هفته چه فکر می‌کنی؟
● ل.ک: بنظم باید ساعات کار کاهش پیدا کند. در سوئد مطالبه روزکار ۶ ساعته مطرح است تا ۳۵ ساعت در هفته. روز کار ۶ ساعته باید تثبیت شود.
● ک.ا: آیا درست است که فعالین زیادی از اتحادیه سراسری کارگران سوئد ("ال.او") استعفا داده‌اند؟
● ل.ک: خیر. بسیاری از حزب سوسیال دموکرات استعفا داده‌اند، نه از ال.او. مشکل "ال.او" اینست که راستها در آن قدرت دارند. حزب سوسیال دموکرات در جنبش اتحادیه‌ای از نفوذ زیادی برخوردار است. باید رهبری اتحادیهها را مجبور به حل مسائل کارگران کرد.
● ک.ا: آینده حزب آرنتار لیستان را چگونه می‌بینی؟
● ل.ک: بنظم امکان خوبی برای پیشروی دارد. باید برای مسائل جواب داشته باشد و راه‌های کلیه کنکرت ارائه دهد. باید خودش را از احزاب چپ موجود در جامعه جدا کند. اگر موفق به اینکارها نشود عملاً از بین می‌رود و یا به یک حزب ناراضی تنزل پیدا می‌کند. اگر بتواند به یک حزب فعال در مبارزه در محلهای کار و در مسائل مختلف اجتماعی بدل شود، خیلی سریع می‌تواند اعتماد کارگران را بخود جلب کند.
● ک.ا: بنظرت مساله محوری در تبدیل آرنتار لیستان به یک حزب واقعی کارگری چیست؟
● ل.ک: مساله محوری اینست که بطور کنکرت بگوئیم کارگران چگونه می‌توانند قدرت را بدست بگیرند. این اساس مساله است. باید حکومت را بدست گرفت تا بتوان تغییرات ایجاد کرد. پس باید برنامه داشته باشیم. از مسائل فوری مساله روزکار ۶ ساعته و بیکاری است. حتی برای کسب همین مطالبات کارگران باید قدرت را در دست بگیرند. *

مصاحبه با ارنستو مادرنو،

درباره کارگران مهاجر در آمریکا

"ارنستو مادرنو" یکی از سازمان دهندگان اتحادیه کارگران اتومبیل سازی آمریکا و یکی از سازمان دهندگان اصلی "سازمان کارگران مهاجر کالیفرنیا" (سی.آی.دبلیو.آ) است. بایک فراوانی یکی از گزارشگران کارگرمروز در آمریکا با ارنستو مادرنو پیرامون کارگران مهاجر گفتگویی ترتیب داده است که بخشهایی از آنرا خواهید خواند.

● کارگر امروز: تعداد و ترکیب جمعیتی کارگران مهاجر در آمریکا چگونه است؟
● ارنستو مادرنو: مشکل می‌توان یک رقم دقیق برای جمعیت کارگران مهاجر یافت. ارگانهای دولتی آمار خود را دارند و سازمانهای دفاع از حقوق مهاجرین نیز آمارهای متفاوتی ارائه می‌دهند. با توجه به مجموع این آمارها می‌توان از ۶ تا ۷ میلیون کارگر مهاجر که عمدتاً از طریق مرزهای جنوبی و بطور غیرقانونی وارد آمریکا شده‌اند صحبت کرد. این بخش از کارگران مهاجر اجازه کار و اقامت ندارند. بغیر از اینها میلیونها تن دیگر بعنوان پناهنده، مهاجر رسمی و... به آمریکا مهاجرت کرده‌اند.

دسته اخیر دارای اجازه کار و اقامت هستند. تنها در شهر لس‌آنجلس یک میلیون مهاجر آمریکای لاتینی که اجازه کار و اقامت دارند زندگی می‌کنند. اکثریت کارگران مهاجر مکزیکی هستند ولی در طی سالهای ۸۰ مهاجرین بسیاری از دیگر کشورهای آمریکای لاتین مثل السالوادور، گواتمالا و حتی از کشورهای آسیای جنوب شرقی مثل کامبوج و ویتنام وارد آمریکا شده‌اند. ببینید کارگران مرزها را برسمیت نمی‌شناسند و هر جا که امید زندگی بهتر و شرایط مساعدتری برای زندگی وجود داشته باشد بالطبع کارگران را بخود جذب می‌کند.
● ک.ا: آیا کارگران مهاجری که وارد آمریکا می‌شوند هیچ تجربه‌ای در مبارزه متشکل کارگری دارند و یا نسبت به آن تمایل نشان می‌دهند؟
● ا.م: می‌دانید، اکثر کارگران مهاجر فکر می‌کنند که اقامتشان در آمریکا موقتی است. من مهاجرین مکزیکی و السالوادوری را می‌شناسم که پس از ده سال اقامت در آمریکا هنوز بفکر بازگشت به کشورشان هستند. این مسئله متشکل کردن آنها را دشوار می‌سازد. تا همین چندین پیش اغلب مهاجرین را ساکنین شهرهای کوچک و مناطق روستائی تشکیل

می‌دادند که فاقد هرگونه تجربه‌ای در زمینه مبارزه متشکل کارگری بودند. با وخیم شدن اوضاع اقتصادی و سیاسی در کلمه کشورهای آمریکای لاتین اوضاع تا حدی فرق کرده است و ما در سالهای اخیر با مهاجرت جمعیت زیادی از کارگران ماهر و اهالی شهرهای صنعتی روبرو هستیم. این کارگران که بعلمت بیکار سازندهای وسیع و یا دلیل سیاسی به آمریکا آمده‌اند اغلب با حداقل دستمزد و در وضع بسیار بدی نسبت به گذشته خود زندگی می‌کنند. این بخش از مهاجرین آشنایی بیشتری با جنبش اتحادیه‌ای و مبارزه متشکل کارگری دارند. باید توجه کنید که بسیاری از اتحادیهها در کشورهای آمریکای لاتین دولتی هستند و جانب کارفرما را می‌گیرند. این موضوع خود باعث نوعی بدبینی نسبت به جنبش اتحادیه‌ای شده است. مواردی هم وجود دارند که کارگرانی در کشورشان شاهد ضرب و شتم، دستگیری و حتی اعدام رفقاییشان بخاطر عضویت در اتحادیه بوده‌اند. تجربه تلخ این کارگران در بسیاری موارد متشکل کردن آنها را دشوار می‌سازد.
● ک.ا: آگاهی کارگران مهاجر نسبت به حقوقشان در آمریکا چگونه است؟
● ا.م: متأسفانه اکثریت قریب به اتفاق کارگران مهاجر اعم از قانونی و غیرقانونی فاقد هرگونه آگاهی نسبت به حقوقشان در آمریکا هستند. بسیاری فکر می‌کنند عضو شدن در اتحادیه مزه‌ای است که اگر بخواهند به حیات

اثری از حقوق مدنی و آزادیهای فردی در کشورهای آمریکای لاتین باعث شده که توقعات و خواستهای کارگران مهاجر بسیار پائین باشد. کارگران مهاجر آمریکای لاتین اغلب در کشورهایشان شاهد بوده‌اند که چگونه حتی قوانینی که ظاهراً بنفع آنها تنظیم شده هرگز به مرحله اجرا در نمی‌آید. در نتیجه کارگر مهاجر خود را دست و پا بسته می‌داند و دست به مبارزه نمی‌زند. ما می‌کوشیم کارگران مهاجر را با حقوقشان آشنا کنیم. به آنها می‌گوییم که اینجا هم اوضاع بنفع کارگران نیست ولی کارگران از حقوق معینی مثل حق متشکل شدن و یا حق اعتصاب برخوردارند و باید برای دستیابی به حقوقشان از این دستاوردها استفاده کنند.
● ک.ا: برخورد جنبش اتحادیه‌ای در آمریکا نسبت به کارگران مهاجر و متشکل کردن آنها چگونه بوده است.
● ا.م: تاریخاً یک برخورد ضدخارجی و به اعتقاد من ارتجاعی از سوی جنبش اتحادیه‌ای نسبت به کارگران مهاجر وجود داشته است. اتحادیهها از این تصور که آمدن کارگر مهاجر مساوی با تخریب آسایش زندگی است و بدتر شدن شرایط زندگی است حمایت می‌کردند و از سازمان دادن کارگران مهاجر سر باز می‌زدند. امروز این وضع در حال تغییر است. تغییرات وسیع در ترکیب نیروی کار در سالهای اخیر، ورود میلیونها کارگر مهاجر فاقد شکل به بازار کار... بخشهایی از جنبش اتحادیه‌ای را قانع کرده است که اگر بخواهند به حیات

فعال خود ادامه دهند چاره‌ای جز متشکل کردن کارگران مهاجر ندارند. متشکل کردن کارگران مزرعه و کارگران صنایع پوشاک که عمدتاً کارگران مهاجرند و تشکیل "سی.آی.دبلیو.آ" از جمله این تلاشهاست. البته قسمت عمده این فعاليتها در کالیفرنیا چثوبی که محل تمرکز مهاجرین است صورت گرفته و به اعتقاد من کل جنبش اتحادیه‌ای نسبت به اهمیت این تلاشها واقف نگشته است.
● ک.ا: در مورد سازمان کارگران مهاجر کالیفرنیا، چگونگی تشکیل و اهداف آن بیشتر توضیح بدهید؟
● ا.م: سازمان کارگران مهاجر کالیفرنیا یک سازمان صنعتی است که برای کمک به کارگران مهاجر بوجود آمده است. این سازمان کار خود را از سال ۱۹۸۸ آغاز کرد. در این سال ۱۵ اتحادیه کارگری در کالیفرنیا طی اجلاس پروژه تأسیس "سی.آی.دبلیو.آ" را تصویب کردند. ما می‌کوشیم با ارائه سرویسهای خدماتی، کارگران مهاجر را در حل مسئله اقامت و تهیه بیمه‌های ارزان قیمت درمانی یاری دهیم. از همه مهمتر با معرفی تشکلهای کارگری به آنها زمینه را برای تشکیلشان آماده می‌کنیم. آموزش در مورد حقوق کارگری، آموزش زبان انگلیسی و... از زمره دیگر فعالیتها ماست. در مجموع "سی.آی.دبلیو.آ" می‌خواهد کارگر مهاجر را بتدیرت خودش واقف کند و با تبدیل شدن به یک عامل فشار جنبش اتحادیه‌ای را متوجه اهمیت و وزنه کارگران مهاجر کند. *

دان لاپوتس:

تغییر اتحادیه رانندگان کامیون ممکن است

کامیون آمریکا که هدفش ایجاد رفرف و دموکراسی در این اتحادیه است...

دان لاپوتس یکی از بنیانگذاران اتحادیه دموکراتیک رانندگان کامیون (تی.دی.یو) در آمریکا و نویسنده کتابهای "شورش توده‌های کارگر، رانندگان کامیون طرفدار اتحادیه دموکراتیک" و "راهنمای دردسر سازان، چگونه کارگران را در محل کار بسنج کنید و پیروز شوید" است...

تأثیرات بدی دارد از جمله باعث می شود که تعداد کمتری فعال اتحادیه شوند...

در این مقطع و طرز تفکر سیاسی موجود اعضای اتحادیه بیانگر این است که از این موقعیت استفاده مناسب خواهد شد...

● د.ل.ب: در تاریخ آمریکا دورانی بود که مصرف مشروبات الکلی طبق قانون ممنوع بود...

● د.ل.ب: در تاریخ آمریکا دورانی بود که مصرف مشروبات الکلی طبق قانون ممنوع بود...

● د.ل.ب: فکر می کنم تی.دی.یو دستاوردهای مختلفی داشته است...

یک اتحادیه فوق متمرکز بود. در آن موقع "جیمی هافر" کنترل امور را در دست دبیر کل، و هیات اجرایی اتحادیه متمرکز کرد...

● کارگزاران امروز: اتحادیه دموکراتیک رانندگان کامیون (تی.دی.یو) چگونه تشکیل شد و اهداف آن چیست؟

● د.ل.ب: از سوال شما پیدا است که سوء تفاهمی پیش آمده است...

● د.ل.ب: فکر می کنم این هدف مشترک همه است...

● د.ل.ب: من دستاوردهای تی.دی.یو را در پاسخ به سوال قبلی برشمردم...

● د.ل.ب: من دستاوردهای تی.دی.یو را در پاسخ به سوال قبلی برشمردم...

● د.ل.ب: من دستاوردهای تی.دی.یو را در پاسخ به سوال قبلی برشمردم...

● د.ل.ب: من دستاوردهای تی.دی.یو را در پاسخ به سوال قبلی برشمردم...

● د.ل.ب: من دستاوردهای تی.دی.یو را در پاسخ به سوال قبلی برشمردم...

● د.ل.ب: من دستاوردهای تی.دی.یو را در پاسخ به سوال قبلی برشمردم...

● د.ل.ب: من دستاوردهای تی.دی.یو را در پاسخ به سوال قبلی برشمردم...

● د.ل.ب: من دستاوردهای تی.دی.یو را در پاسخ به سوال قبلی برشمردم...

● د.ل.ب: من دستاوردهای تی.دی.یو را در پاسخ به سوال قبلی برشمردم...

● د.ل.ب: من دستاوردهای تی.دی.یو را در پاسخ به سوال قبلی برشمردم...

● د.ل.ب: من دستاوردهای تی.دی.یو را در پاسخ به سوال قبلی برشمردم...

● د.ل.ب: من دستاوردهای تی.دی.یو را در پاسخ به سوال قبلی برشمردم...

● د.ل.ب: من دستاوردهای تی.دی.یو را در پاسخ به سوال قبلی برشمردم...

Winning back the Teamsters

Dan La Botz, from Teamsters for a Democratic Union in the US, talks to Worker Today

Dan La Botz is a founder of Teamsters for a Democratic Union (TDU), a rank and file movement for reform and democracy within the Teamsters Union in the US. He is also author of the books *Rank and File Rebellion: Teamsters for a Democratic Union* and *A Troublemaker's Handbook: How to Fight Back Where You Work - and Win*. He talked to Ali Javadi, *Worker Today* co-worker in the US, at TDU's 15th annual convention held in Detroit, 26-28th October. Excerpts:

Worker Today: How was TDU formed and what are its objectives?

Dan La Botz: The Teamsters for a Democratic Union was founded in 1976. It grew out of the contract movement in 1975, when Teamsters organised to fight for a decent contract. Since 1976 TDU has formed a national organisation for all Teamsters.

When TDU was founded it was fighting for democracy in the union, it wanted to have the right to elect its conventions officers, national officers, stewards and business agents on the local level. Democracy has remained the primary issue in the fight of TDU, and is very closely linked with the fight for rank and file control in the workplace, and for bread and butter issues.

For many years the federal government had been investigating the Teamsters Union because, historically, the crime syndicates, have had control over the Teamsters Union and its pension funds. But in order to keep themselves out of jail, Teamster union officials had been the only major American union to support the Republican Party. In this way the top officials avoided prosecution. At the same time they became the hostages of the Republican Party.

So you had a union which came to be controlled not only by the Mafia but also by the Republican Party. Its local barons made labour-peace deals with employers and sold out their members; in many cases, they would give a bad contract with lower wages, and would get pay-offs from the employer. The government, finally, after many years and much pressure, moved in to bring a case against the Teamsters Union under the Racketeer-Influenced, Corrupt Organisation Act statute, called RICO. RICO would have possibly meant a government take-over of the union. TDU opposed this, but argued that the government might help to oversee fair union elections, which would allow members to take control of the union. So the settlement of the RICO suit is the most recent thing, and that has allowed TDU to now campaign to change the union nationally.

WT: To what extent has TDU been able to create a different trend in the labour movement?

D.L.B: Rather than say the whole labour movement, I might differentiate from the officialdom of the Teamsters.

The International Brotherhood of Teamsters was a highly centralized union from the late '60s when Jimmy Hoffa centralised all power in the hands of the general president, the general executive board. Frank Fitzsimmons inherited that centralisation. The International union had very high-paid officials, many times those who had never been working Teamsters, many among them gangsters. Teamsters' conventions were

rigged conventions. The Teamsters Union was dominated primarily by white men, by a certain bureaucratic elite among them. There was a sense of exclusion of blacks and women within the union; there was racism and sexism. Under Fitzsimmons and his successors, Roy Williams and Jackie Presser, the union could not go out and organise and fight for the membership. It began to sell off the members, sometimes for pay-off and also as a general principle to go along with employer concessions.

TDU has in every way developed a totally different style of work. It was born as a contract campaign to fight for a decent contract by rank and file workers. Very few officials were involved in it initially. It became a national movement which decided that in order to fight for a better contract you would have to overcome many undemocratic obstacles in the union. So one of its fights was for democratic bylaws.

When TDU fought that first contract fight in 1976 it became the leader of wildcat strikes which did not have official union endorsement.

TDU said it was going to represent all Teamsters, not simply Teamsters in freight, though that was its historic base. It wanted to reach out to Teamsters who were in food processing and production, as well as other crafts and sectors. Unlike many other caucuses, it was not going to be an organisation of only white men. It wanted to reach out to black and Latino Teamsters, to Arab Teamsters, and to women Teamsters. An interesting thing it did was to allow the wives of Teamsters to be full participating members.

Over the years, TDU has engaged in many different kinds of tactics and strategies, including job actions, slow-downs on the job, etc.

WT: To what extent is TDU represented in the different locals? And what has been the impact of TDU in changing the practices in the

You had a union which came to be controlled not only by the Mafia but also by the Republican Party. Its local barons made labour-peace deals with employers and sold out their members.

Teamsters at the present time?

D.L.B: Over the years TDU has had many different accomplishments: the very existence of TDU, both nationally and as a local caucus or a group in the union, legitimises the right of dissent; not only for TDU members, which is important in itself, but for every teamster who may not agree with TDU. It says that people need to have the right to stand up, to voice their mind, and to be respected. That was an important contribution. Just their very existence broadened the political spectrum in the Teamsters Union. Furthermore, TDU for many years waged a campaign for democ-

cratic bylaws, so that members would have the right, for example, to elect their own stewards and business agents, or that it'll be possible to reduce officers' salaries and bring them in line with the members'; it has taken 15 years, but in many locals bylaws like those were passed.

TDU has elected slates to office in many unions. In some cases, once elected, those new officers decided to dissociate themselves from TDU, because they came under tremendous pressure from the International officials. They also feared that they would lose their grievances at the joint union-employers grievance panels. Some, though, remained secret supporters of TDU. But as TDU has become stronger and more TDU members have been elected, I think that has happened less and less, and now you have TDU members in office. Examples would be Local 138 in Long Island city New York or in Local 728 in Atlanta Georgia. We have reform slates elected which from the moment they are elected become models of democracy and militancy.

WT: Many ordinary workers in the Teamsters may say that they can

It is now a question of power in the Teamsters, not a question of building what will still be a minority opposition movement.

not change the union, because it is controlled by the mob which has a lot of influence. How does the history of TDU give an example that these kind of changes are possible?

D.L.B: I think we could talk about all the things that I just described in answer to the previous question, those accomplishments over many years. But I would say that anybody who said that at this moment in history would be making a big mistake.

I would say, look, the International Union leadership is in entire disarray, they are at each other's throats, there is a great competition between different factions in the union. The existence of TDU, the candidacy of Ron Carey, who is the reform candidate for president, not a TDU member but whom TDU has endorsed, has opened up the union in a way that hasn't been seen before. The current situation is legitimising the right to dissent, the right to change the union. I think that many of the traditions of goons and thugs and the repression that has existed in the union is not going to exist. The union is going to be open for change

and change is going to become really possible. I think the dynamism of the convention at this moment and the political thinking going on here among the members indicate that they are going to take advantage of that.

WT: How could the gangsters among the officials control the union to the present? In what ways do they hinder the activity of TDU and reform-minded activists? What were the mechanisms?

D.L.B: During the Prohibition era in the US many gangsters engaged in the contraband sale and distribution of alcohol. To do that it was often helpful to control the trucking companies and the unions. Once you controlled the union you could use it to extort other employers. In Chicago, the gangsters simply walked in the union halls and killed the old officers and took over the union, and said they were the new officers. That left a certain legacy in the union. In some cities, the employers used the Mafia to defeat the unions engaged in fights with the employers. So the union officials would go to the Mafia and say, look, let's make a deal, lay off our picket lines. In that way the Mafia became involved in the union. The employers contributed enormously to the corruption of the

Democracy has remained the primary issue in the fight of TDU, and is very closely linked with the fight for rank and file control in the workplace, and for bread and butter issues.

union, because they made labour-peace payment to the union. Once you had a situation where the employers and the union had entered into that sort of collaboration, it meant that anybody who denounced the union was obviously threatening the employer; or anybody who would organise against the employer was threatening the union, since their interests were in common. Thus dissidents were systematically fired. In some cases, they were killed for being dissidents. This wasn't

wide-spread; but you only have to kill one or two people to intimidate many. That's how the collusions worked.

WT: How do they oppose TDU activities at the present time?

D.L.B: At the present time, I don't believe the Mafia is an active organised force in the union. That whole aspect of the Teamsters is much on the defensive. There are, no doubt, still Mafia-connected officials in power in some areas. But that is not the biggest issue; it is basically corrupt union officials, hooligan-type union officials. TDU is fighting bureaucracy, corruption, and in some rare cases perhaps a mob-connected official.

WT: How would the image of the Teamsters as a corrupt union make the task of TDU more difficult?

D.L.B: In several ways. Obviously if you have a union in which members fear it may be controlled by the Mafia, it makes people less likely to become activists. It also detracts from the legitimacy of your union in the society at large. That is, many people have made the equation in their mind that teamster equals mobster. These have been the things TDU has had to overcome over the years. I don't feel they are big obstacles at the moment.

WT: TDU has been supporting Ron Carey for presidency. In what way then is there an overlap between the objectives of Ron Carey and TDU? What will be the long-term impact of this support?

D.L.B: Ron Carey has been the president of Local 804 in New York for many years. He is a very conscientious, hard-working, honest union official who has on many occasions taken positions which have paralleled those of TDU. When TDU wanted to reject United Parcel Service contracts, very often his local was the first to reject them and very often his local had been engaged in strikes over the piling up of grievances over contracts. Carey would like to be elected because he would like to see an honest and democratic union.

There are more than common objectives between TDU and Ron Carey. If Carey is elected, he will open up the union; that would be of benefit to Ron Carey, TDU and all other Teamsters; it would mean that the old bureaucracy would have been defeated - if not definitively, at least for the time being. That would be a fundamental change in the union.

WT: What guarantees are there that if Ron wins the presidency the Teamsters would turn into a

democratic union? In what sense would TDU guarantee that in such a case democracy and the fight for better conditions will go together?

D.L.B: I think there is a possible misunderstanding in the way you asked the question, so may be I should elaborate a little on the previous question.

Ron Carey says that he is going to choose a slate of people to run with him. I presume that he will include among the people on his slate some TDU members. I do not expect that there will be a Ron Carey slate and an opposing TDU slate, and so on.

Going back to your question, I would say that there are no guarantees, this is human life. TDU has always said, even about its own members, that you build a movement to keep people honest, to keep them under the control of the movement and to have them be an expression of the movement. So I think if Ron Carey is elected there will be a need for a reform movement to push him to carry out the reforms that he wants to carry out, and perhaps to reforms that he hasn't yet considered or may not be aware of. And in any case to push to make the union take on the employers.

The idea, most important, is to build a reform movement, to change the union from the grassroots up.

WT: How do you analyze the impact of this convention on TDU's role and history?

D.L.B: I think it is the first different convention that TDU has had in 15 years. The question used to be how we can get people to join TDU, our dissident opposition group. But I think the question of this convention is: how can we win over the middle forces who are between TDU and the International, between Ron Carey and the International; how do we move the vast majority of the members of this union in our direction? That means it is a question of big politics in the union which I think is good; it is a question of power in the union that is being discussed and not a question of building what will still be a minority opposition movement.

Socialism is the only solution

Lars Karlsson, from Workers List in Sweden, talks to WT

Lars Karlsson is in the leadership of the recently-formed Workers List (Arbetarlistan) as first-substitute member. He was also in the interim leadership of the party until the congress in May 90. He is a union activist in Volvo car plant in the city of Gothenburg.

Behzad Barkhodae, *Worker Today* co-worker in Sweden, talked to Lars Karlsson about the new party and various issues concerning the Swedish labour movement. Here we publish excerpts of this interview. The last two issues of *WT* carried interviews with Ake Wiklund and Kjell Eriksson, also from the Workers List.

Worker Today: How and why was the Workers List formed out of Social Democracy?

Lars Karlsson: It was the right-ward shift of the Social Democrats leadership and the process of cleavage between the government section of the party and the trade union affiliated members which led to the formation of the Workers List.

WT: Why is the party called Workers List?

L.K.: First and foremost to give an identity, and to stress the link with the workers' movement, at a time when more and more workers feel that they don't have a political force which represents them. This doesn't mean, of course, that other groupings cannot be in the party. But it is an organ for the labour movement.

WT: Is your aim to build a party to take part in parliamentary elections?

L.K.: For me elections are not particularly important. We want to build a workers' party that can unify the class against the politics of austerity that we are experiencing today, and which can bring the working class to power.

WT: There seem to be different factions in the Workers List. What are their differences, and with which faction do you identify yourself?

L.K.: I think it is wrong to call them factions. It is not so polarised. What you have, rather, are people from different traditions who have got together to build a workers' party.

You can perhaps distinguish three currents: first, a grouping which is rooted in the old Left - both the Maoist and the Left organisations which originated from '68 youth revolts. Secondly, many have come from the Social Democratic party. Their aim is to build a classical reformist social democratic party. In the third category are socialists with a new orientation, carrying the traditions of both the old Left and the Social Democrats, who look for solutions to the problems of the class. They have the ambition that the Workers List should be a party for the workers, so that workers may be able to take power in society. For them the question of power is the most central.

WT: What kind of social perspective and alternative does the Workers List put forward?

L.K.: I believe that socialism is the only real solution. Because the alternatives are: either a socialist solution, or a total collapse of society. When you look at how the imperialist world is developing, you see that it means the unleashing of more and more destructive forces.

WT: Do you see the Workers List more as a Swedish party, concerned with union issues, or as an internationalist socialist party?

L.K.: Judging by what went on in the congress, there are different viewpoints on this. There is a strong nationalist tendency, and there are also people who aspire for a more internationalist party. For my part, I am a committed internationalist. I think that is the only solution for workers' international co-operation; this is the only response to the EC question and to the politics of austerity today.

WT: What is your view on European integration and the European Community?

L.K.: We have a resolution on the EC which is quite good. It represents an opening for international co-operation. We say no to the Europe of the capitalists. We call for a workers' Europe.

WT: How do you view the Scandinavian Welfare State and its future?

L.K.: The Social Democratic model in Sweden has come to an end; that model is not possible any more. It was possible in Sweden because of certain material circumstances due to Sweden's position in WW2, etc, which made it possible to raise the standard of living of the workers without too much burden on capital.

The compromise between Social Democracy and capital in Sweden is no longer possible. They are now beginning to privatize the public sector which is the biggest in the world.

WT: What we see today is a stepped up offensive against the workers' living condition in Scandinavia. How should this be fought back?

L.K.: I think in the next few years workers' living standard will fall; it has already begun to fall. Of course, by international standards, the situation of the workers in Sweden is still quite good. But they are being pushed back more and more; and here, of course, there is a limit to how far they can go.

The only way you can fight it is to mobilize the labour movement and the trade union movement against this attack. It should not be accepted any more. It is only through collective action that you can fight it.

WT: How do you explain the rise of right-wing and racist parties today?

L.K.: I don't think they represent a big threat. I don't believe the fascist organisations can grow so strong today; there is no longer that social layer they can build on. I don't think any fascist grouping in Europe can grow strong today as they did in the 1930s. They don't have much support in working class. Of course, racism exists. But they can't win support from workers in their attacks against the immigrants. They are isolated; they can't win a social support for their activities.

WT: A proposal at the Workers List congress to call for the banning of racist organisations was voted down. What is your view?

L.K.: I think it is wrong to have them banned. You won't fight racist organisations by the help of the bourgeois state. You can only fight them on the streets. Because as soon as you have a law banning the fascist organisations, the same clause could be used against the other side. The fascist organisations should be fought face to face. There is nothing to discuss between us and them.

WT: How is the situation of immigrant workers in Sweden?

L.K.: The immigrant workers have the worst jobs; they have a worse social situation compared to the Swedish workers. In the workplaces where there are immigrant workers, there is no problem between Swedish and immigrant workers.

WT: What do you think of the demand for a 35-hour week?

L.K.: I think it is important. There should be a reduction of working hours. In Sweden the issue most discussed has been a 30-hour week.

WT: Is it true that many have left the Swedish LO?

L.K.: Many have left the Social Democrats but not the LO [the Swedish Trade Union Confederation]. Only a few have left the LO. The problem with the LO is that the right has the power in it. It is the same problem of the trade unions, where the social democrats always have the main influence. Here the only way forward is to challenge the leadership, to make them solve the problems that workers are facing: the problem of inflation, etc; make them take practical action; for example on the important question of indexing wages to inflation, something which the unions have always been avoiding. In the mean time real wages have kept falling. Today this is even more crucial than, for example, the question of reduction of working time.

WT: How do you see the future of the Workers List?

L.K.: I think there are good opportunities for the Workers List, provided that it responds to the concrete social questions which must be tackled. It must show, in this way, how it is different from the other political parties. There is always a risk of being reduced to a mere pressure group. It is only when you have a party that actively takes part in the struggle in the workplaces that you can win the confidence of the workers.

WT: What is the key issue and demand for the Workers List today?

L.K.: The most important question is to show concretely how workers can win power in society. That is fundamental. You have to have power to be able to change, to be able to implement your programme. That is why it is difficult to say what question at this moment is the most important - whether it is the 6-hour day, the problem of unemployment, etc - since these are junctural issues. But they all end up in the question of power. *

We having nothing to do with the Islamic Council

● After 20 years on the job, I get \$2.25 a day.

Iran-Freeze factory was built in 1962 with the help of the US General Electric. It is a producer of refrigerators, freezers and air-conditioners, and has a workforce of around 350.

In a recent interview with the official weekly, *Kar-o-Kargar*, published in Tehran, Iran-Freeze workers talked about their conditions and about their relation with the factory's Islamic Council - state-made, non-representative organs formed in some workplaces. We publish here excerpts of this interview:

HESSEIN-GHOLI BORJI, 12 years on the job, supports a family of seven: I get 2,000 rials [\$1.6] a day. Even if I work overtime, my wages are not enough to make ends meet. I am embarrassed to meet my children with empty hands.

MORTEZA SHAFIEE, worker in the press section: I have worked here for 11 years, and I have four children. I

am paid 2,400 rials [\$2] a day which I am not satisfied with. I also have to pay the rent with this money.

MOHAMMAD KHANDESTANI, worker in the Banderole section: I am not satisfied with my job because of the severity of the work, the low pay and various problems. After 20 years on the job, my pay is 2,700 rials [\$2.25] a day. I support a family of eight.

- We want the facts to be told! Why don't our wages go up in line with inflation?

- The machines are very noisy, and we have no ear-protection devices.

- I work with Thinner solvents. In winters because of the fumes, you can't breathe, let alone work!

HAMDOLLAH JELODARI, 21 years on the job: Our lungs have turned as black as the factory walls here. They give us milk once a week

which is not enough.

VALIOLLAH SAFDARI, 57 years old, has paid insurance for 24 years: I move the merchandise out of the lift by hand. It is very hard, but I have no choice, because if I retire, I can't live on a 30,000 rial [\$25] monthly pension.

- Nobody will retire, because the pension is so low.

- I have health insurance, but I have searched everywhere for medicine without any luck. You have to have connections in high places to get into hospitals.

- The insurance certificate is of no use anymore; it is not accepted anywhere. I have had to pay a whole day's wage for a doctor's visit. You can't find medicine. ... We have come to the conclusion that it's no use talking anymore.

VATANCHI, the Manager: We have an intimate and fruitful relation with

the Islamic Council ... We have weekly meetings with Council brothers on production and other issues.

MIR-EBAD SATTARZADEH, worker in the plastics section, answering the question whether the workers take up their grievances with the Islamic Council: No! We have nothing to do with the Islamic Council, and they have nothing to do with us. We are now in the second round of Council elections. We took part in the elections, but these Councils are not capable of working.

Another worker: It is 11 years since the Revolution, but not once has the Labour Ministry visited the factory to look into our problems. At election times they talk about the poor, but once elected, they forget everything. I would like to ask, is it the workers who should elect their own representatives in the factory, or the Labour Ministry?! Some people who only got the vote of 90 out of the 400 workers here, said they were the representatives because the Labour Ministry has chosen them! We want the Labour Ministry to inform us of their decisions. We don't know who has real responsibility, so that we could talk to them! *

USA: Teamster reformers hold convention

The 15th annual convention of Teamsters for a Democratic Union (TDU), a reform movement within the Teamsters Union in the US, was held from 26 to 28th October in Detroit, reports Ali Javadi, *WT* co-worker, who was at the convention.

About 550 delegates from across the USA and Canada gathered to discuss the state of the movement and their election campaign for the June '91 Teamsters convention.

Addressing the convention, Bill Slater, a TDU member, said: "We ... have an opportunity not only to turn the Teamsters around, but to turn the entire labor movement around".

At the June convention, TDU delegates will be pressing for constitutional changes intended to democratize the union and remove corrupt officials.

TDU is also backing a reform-candidates slate headed by Ron Carey who is running for Teamsters General President. The elections are due at the end of 1991. *

IN BRIEF

BRITAIN

● The small Scottish area of the National Union of Mineworkers failed in its attempt to force the resignation of Arthur Scargill, the NUM president. The move was made in the wake of a call by Mr Scargill for industrial action over pay which just failed to gain majority support.

● Thousands of North Sea Oil catering workers are ready to take strike action if the employers do not agree to a 14.5 per cent pay deal. Union representatives have accused the employers of having reneged on the deal.

● Union leaders at British Aerospace said that they would fight the closure of military aircraft plants which would lead to the loss of 5,000 jobs, or 17% of the workforce. The unions have called for the redeployment of workers from military aircraft to commercial aircraft operations.

CANADA

After 112 days on strike, unions in the Algoma steelworks signed an agreement which provides an 85-cent-an-hour wage increase over three years plus improvements to the company's pension plan, limited indexing of pensions and improved protection against the contracting out of jobs. A majority of the workers of the five locals on strike voted to accept the agreement.

ITALY

The Olivetti computer group plans to lay off 7,000 workers worldwide in 1991 - 4,000 in Italy and 3,000 abroad. The layoffs represent about 12 per cent of the group's total workforce.

VENEZUELA

The Venezuelan Congress has approved a labour law reform bill which includes a shorter work week, longer maternity leaves and severance benefits.

100,000s on strike: Raise wages! Government must resign! No to a Gulf war!

Turkish workers: mobilizing ten years after the coup

WT News Service:

A strike by 50,000 mineworkers in the city of Zonguldak in Turkey has been joined by thousands of workers in other coalfields and industries, developing into a massive campaign for better conditions and pay and against war in the Gulf, reports Reza Shahrestani, WT correspondent.

The miners, who are demanding a pay rise of up to 900 per cent, began their strike on 30 November after the breakdown of talks with the coal board.

The strike has received tremendous support from other sectors. Already 100,000 steel and auto workers are on strike, and workers in the textile and paper industries are set to follow suit. 280,000 mine-

workers producing coal for the power sector, who have no legal right to strike, have gone on a go-slow.

A general strike has been called for 3rd January, the first such action in more than 10 years. The one and a half million members of Turk-Is, the main trade union confederation, are expected to take part in the action, in defiance of an injunction banning it. The government has called on the employers to report the names of all those who stay away from work.

The strikers have opposed the government's war policy in the Gulf and called for the resignation of President Turgut Ozal. "One and a half million people in Zonguldak say

no to this war!", says Salaheddin Ataman, deputy general secretary of the miners' union in Zonguldak in an interview with *Worker Today* (See below).

The strike has been combined with huge demonstrations and rallies, and public support for the strike has been solid. According to the Turkish daily *Hurriyet*, 150,000 people took part in miners' rally on 4 December chanting, "We will die, but won't go back!", "Ozal must go!", and "Government must resign!". The schools have kept closed throughout, and the city is now under siege by the security forces.

In an interview with Radio Sweden's Turkish service, Semsi Denizer, first secretary of the local

miners' union, said: Turkish Radio and TV have kept silent on the strike and the workers' demands. They only mention the news of the strike and only voice the views of the government and the President. This is Ozal's and the ruling Motherland party's radio and TV. We call on workers of the world to support us.

Since the military coup of 12 September 1980 and the bloody repression which followed, the present strikes are the most serious challenge to the government and employers. They represent a revitalization in the labour movement, which promises to bring to an end Turkey's political climate of the '80s and open a new decade bearing the imprint of the working class.

This strike opens up a new perspective before the Turkish working class

Interview

Salaheddin Ataman, deputy general secretary of the Coal Miners Union in the city of Zonguldak, talked over the phone to Reza Shahrestani, WT correspondent, about the miners' strike. The interview took place one week into the strike. Excerpts:

How long is the strike going to last?

The strike started on 30 November. Each day more and more people have gathered outside the union gates. Everyone is behind the strike. We will continue the strike until we win our demands.

Do you see this massive action as beginning a new era after the end of the military rule?

Yes. This strike opens up a new perspective before the Turkish working class. The mineworker who works for 300,000 to 500,000 lira has had enough. We shall continue our struggle until we win our natural

rights and demands, and install full democracy.

What is your view on the Gulf war?

The one and a half million people living in Zonguldak city say, "No to this war!"

In what ways should workers in other countries show their solidarity?

Now that the people of Turkey have come to know our situation, we want also the whole world to know. All the time we are receiving solidarity telegrams and messages from workers of various sectors all over the world, in particular from the mineworkers' organisations. We are naturally delighted. It is a success in Turkey that the mineworkers in their fight for the rights of the working people, have drawn the solidarity of the world. We sincerely thank all those who have expressed their support for us.

What do you think of the idea of

forming committees of solidarity with the Turkish miners?

We say to the whole world that all mineworkers are brothers. We will welcome the building of such committees to prevent the strike from being broken by the exploiters of labour power, and block the export of coal to Turkey. If such actions have already taken place, on behalf of all the mineworkers in Zonguldak I extend my sincere thanks.

How has the press in Turkey reacted to the strike?

The whole press, all democratic forces, lawyers and contract engineers in Turkey, as well the entire people of Zonguldak are supporting the strike.

Have the employers gone ahead with their threat of lockout?

They have decided to implement a lockout, but have not been able to issue it in the workplaces. They can neither issue it, nor implement it, since in that case the miners will be forced to take further action.

Iran: Labour activist executed

WT News Service:

As its latest act of savage terror against militant workers, the Islamic government in Iran has executed Abdollah Beyvaseh, a well-known worker in the western city of Marivan and an activist of the town's Bakery Workers Union.

According to a report by the Communist Party of Iran, Abdollah Beyvaseh, who was 25 years of age, had been arrested and gaoled several times before. He had been working as a bakery worker for the past five years.

During its 11 years of bloody repression, the Islamic government in Iran has executed hundreds of workers. Last year it announced the execution of Jamal Cheragh-Vaissy who was arrested shortly after speaking at an independent May Day rally. A large number of militant workers are currently held in detention, along with thousands of political prisoners.

The struggle for NY Daily News

WT News Service:

2,500 workers of the *New York Daily News* have been on strike since 25 October against the management's calls for drastic wage cuts and a "management rights" clause that would give it almost full control of the workplace, wiping out decades of gains won by the workers.

The company is producing the paper having replaced the striking workers by 1300 non-union workers. But an effective boycott campaign has led to the virtual disappearance of the paper from the newsstands. The company has hired over 1,000 homeless people for distribution.

The owners, the Chicago's

Tribune group, seem to be hoping for a re-run of the *Chicago Tribune* dispute in 1985 when they used the same strategy to break the unions. The company is reported to have spent at least \$25 million - and perhaps twice that - preparing for the strike, according to the *New York Times* (Nov. 13)

But strong support for the strikers from workers in other sectors has meant that the company will be facing no easy fight. Hundreds of unions have given their backing to the strike with contributions and advice; massive rallies have been held in support of the strike in front of the News's offices. Some drivers have helped the boycott by scooping

up bundled papers dropped off by non-union drivers.

The paper is estimated to be losing between \$3 million to \$6 million dollars a week due to the drop in circulation, and as the bulk of the advertisers have defected to rival papers.

According to a report in *Labor Notes*, published in the US, the company has filed a lawsuit, charging the unions with coordinating and condoning violence. By late November, police had arrested 107 people on strike-related charges.

A union leader speaking in a television debate described the strike as a turning point in the struggle of the American working class.

It is now a question of power in the union.

Dan La Botz, from the Teamsters for a Democratic Union in the US, talked to Worker Today about the fight to change the union. p.10

We want to build a workers' party that can unify the class.

Lars Karlsson, from the Workers List party in Sweden, in interview with Worker Today. p.11